

Lord Raffles

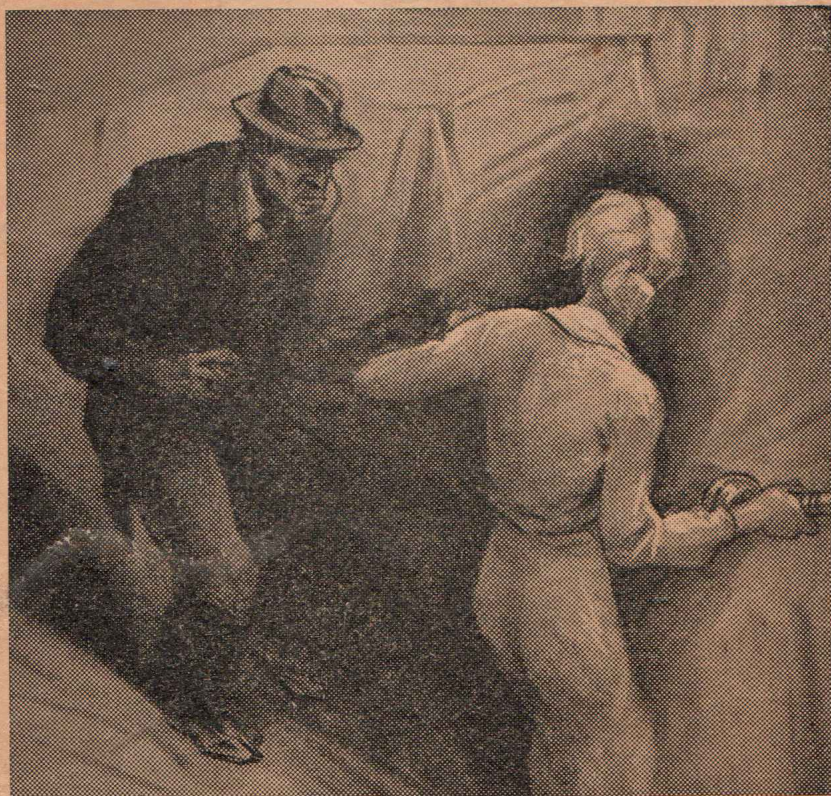
genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

OOG OM OOG, TAND OM TAND

N° 2596

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam
Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Oog om oog, tand om tand

HOOFDSTUK I

EEN ONTMOETING IN DE TOWER

Op een warme zomerdag, wandelden te Londen langs de kade van de Theems een tweetal heren.

— Het is hier heerlijk, Charles, zei de oudste der twee tot zijn metgezel, toen beiden bij de Blackfriars bridge waren aangekomen en de brug overstaken. Je zult merken, dat het hier in de nabijheid van de rivier veel koeler is dan in de stoffige straten van de stad. Me dunkt we moesten onze wandeling aan de overzijde nog wat voort zetten, het is nog lang geen tijd voor het diner.

— Zoals je wilt, Edward, luidde het antwoord van diens metgezel, ik vind alles goed als ik maar niet genoodzaakt ben, stof te slikken en vieze luchtjes te ruiken, want daar heb ik verschrikkelijk het land aan. Waar wil je naar toe?

— Dat weet ik zelf nog niet, zei de

andere, waar kan je hier naartoe gaan? Laten we ons er maar niet in verdiepen; wandelen zonder meer is ook goed.

— Ongetwijfeld, Edward, zei de tweede, maar nu we in de buurt zijn, konden we misschien wel tot de Tower bridge wandelen en dan eens naar de Tower gaan. Het zal daar heerlijk fris zijn tussen die eeuwenoude muren, die in de winter de warmte en in de zomer de frisse lucht zo lang bewaren. Wat dunk je daar van?

— Uitstekend, zei de langste der twee, dan kunnen we meteen eens kijken in de glazen schatkamer of er tegenwoordig de ridderorden van de koning er weer bij liggen, nadat ik bewezen heb, hoe gemakkelijk die dingen uit het koninklijk paleis van St James te stelen zijn.

Aldus werd afgesproken en de twee

wandelaars waren weldra op weg naar dit oude en beroemde gebouw, waar zovele geschiedkundige herinneringen aan verbonden zijn.

Van hun voornemen om de schatkamer te gaan bekijken, zou echter niet veel komen, daar een ander avontuur op hen lag te wachten, waarvan zij echter nog niets afwisten.

Alvorens verder te gaan dienen wij het tweetal, dat wij zoëven sprekend bij de lezer hebben geïntroduceerd, aan hen voor te stellen.

Uit het zoëven gevoerde gesprek heeft men gehoord, dat de oudste van de twee wandelaars het over stelen had en dat hij de ridderorden van de koning uit het koninklijk paleis van St James zou hebben gestolen.

Aan hen, die zich daarover mochten verwonderen, moeten wij aanstonds zeggen, dat dit niet nodig is, aangezien de gentleman in het grijze pak inderdaad niets anders dan een dief was. Maar een edelman tevens.

Vele personen, die deze heer van uiterlijk kenden, zouden onmiddellijk hebben kunnen zeggen, dat hij niemand anders was dan Lord William Aberdeen, die in de Cromwellstreet een fraai huis bewoonde en dat de heer, die hem vergezelde, niemand anders was dan Charles Brand, zijn vriend en secretaris. Dit zou volkomen naar waarheid geweest zijn.

Nietegenstaande dat was deze man nog echter iemand anders. Hij was ook Lord Edward Lister, die in zijn hoedanigheid van gentleman-inbreker de naam John Raffles voerde, een naam, die zowel onder de booswichten, de politie en de rijke lulakken de vorm van een schrikbeeld had aangenomen.

Toen de twee vrienden aan de Tower aankwamen liep het gesprek nog over het laatste onderwerp, dat zij hadden aangeroord, namelijk over de diefstal van de ridderorden en tevens over het feit, dat de politie met het oog op deze brutale daad de premie, die was vastgesteld op het arresteren van de gentleman-inbreker, die reeds aanzienlijk was, nog had verhoogd.

Onder dit gesprek had Raffles' ge-

laat meer en meer een vrolijke uitdrukking aangenomen, tot er ten slotte een glimlach om zijn lippen speelde.

— Waarom glimlach je? kon Brand niet nalaten te vragen.

— Ik amuseer mij erover, zei Raffles, dat men op mij een hogere premie heeft gesteld dan ooit te verdienen zou zijn aan de arrestatie van een gevaarlijk moordenaar; op mij, die nog nooit enig mens kwaad heeft gedaan, die zelfs geen vlieg zou kunnen doden en die er zich alleen mee bezig houdt ellendelingen en schurken, die onder bescherming van de wet hun medemens eer, have en goed ontroven, een welverdiende straf te bezorgen.

Ik geloof, dat nog nooit door de Engelse regering een hogere prijs is uitgelooft voor een harer onderdanen.

Zelfs op koning Karel was de premie, welke de Lord Protector Cromwell wilde betalen, niet meer dan een ellendige duizend pond sterling en bij mij...

Hij tikte de as van zijn sigaret en keek peinzend naar de dikke muren van het historisch gebouw.

— Bij jou zijn het vijfduizend pond sterling, riep Brand uit.

— Vijfduizend pond, herhaalde zijn vriend. Ik hoop, dat ik in de gelegenheid zal zijn, als ik eens mijn einde voel naderen, tot de een of andere drommel te zeggen, die het geld best kan gebruiken:

Waarde vriend, neem mij mee en breng mij voorzichtig als een kostbaar voorwerp naar het hoofdbureau van politie en zeg daar: hier is John Raffles.

— Ik acht je er toe in staat, zei zijn secretaris

— Zeker, zei Raffles, ik geef je mijn erewoord erop, dat ik mij niet eerder zal overgeven aan de hoofdinspecteur Baxter, dan wanneer hij die arme drommel de vijfduizend pond sterling heeft uitbetaald.

Brand glimlachte en zei:

— Ik geloof, dat jij, als de arme kerel de vijfduizend pond sterling heeft gekregen, met een van je beroemde streken hoofdinspecteur Baxter en het hele hoofdbureau een poets zult bakken, die meer dan vijfduizend pond sterling

waard is, want die zullen in rook verdwijnen.

Lord Lister gaf hem schertsend een por in zijn ribben en zei:

— Daar zou je wel eens gelijk in kunnen hebben.

Misschien zal ik nog eens, als ik door mijn kapitaal heen ben, jou voor die arme man laten doorgaan. Je kunt mij dan naar hoofdinspecteur Baxter brengen, je het geld laten uitbetalen en wij maken er dan samen een plezierreisje voor.

Maar laat ons nu naar binnen gaan.

De beafeater, zoals de oppassers van de Tower worden genoemd en die de poort voor de twee vrienden opende, had een enigszins zonderlinge lichaamsbouw. De man was scheef gegroeid en had een grote vergroeiing van zijn ruggegraat, die door de volksmond kortweg een bochel wordt genoemd.

Toen Raffles en Brand buiten het gehoor van de man waren gekomen, zei eerstgenoemde tot zijn vriend:

— Heb je wel opgemerkt, Charles, wat 'n geestige ogen die man in zijn hoofd heeft. Ik weet zeker dat het een geestige vent is, die in vroeger eeuwen waarschijnlijk als hofnar had kunnen dienst doen.

Hij heeft een bochel, zoals de hofnar van wijlen koningin Elisabeth van Engeland er niet eens had. Je weet immers, Charles, dat die koningin van gebochelde mannen hield.

— Merkwaardig, zei Brand, bestudeer jij de geschiedenis?

— Dat was vroeger mijn liefkoosde studie, zei zijn vriend, ik lees graag over de bijzonderheden van historische personen.

— Het is vreemd, zei Brand, dat koningin Elisabeth, die bekend stond als iemand met veel schoonheidsgevoel, er een dergelijke gril op nahield. Hoe kun je dat verklaren?

— Amice, ik heb te veel achting voor je onschuld, dan dat ik jou zou willen verklaren, welke bijzondere aantrekkelijkheid onze koningin vond in haar zes gebochelde hofnarren.

Maar kom nu mee.

Omdat wij juist over koningin Elisabeth spreken, zullen wij een wandeling

maken naar de plek, waar die dame met de sterke zenuwen haar brede voeten heeft neergezet.

— Het is jammer, dat jij niet professor in de geschiedenis bent geworden, zei Brand. Je hebt een eigenaardige gave om droge onderwerpen op interessante wijze te behandelen.

Verklaar mij die geschiedenis van koningin Elisabeth eens nader.

Je vertelt mij daar allerlei moois over mannen met bochels, sterke zenuwen en zes hofnarren... dat is genoeg om niet alleen een vrouw, maar zelfs een man nieuwsgierig te maken.

— Wil je een sigaret? vroeg Raffles, die zijn vriend op een ander chapter wilde brengen, terwijl hij zijn sigarettenkoker te voorschijn haalde uit zijn borstzak.

Die koker had hij enige jaren geleden grootvorst Wladimir te Monte Carlo afhandig gemaakt.

Brand nam een sigaret, Lord Lister eveneens.

— De dame, die dit waardevolle voorwerp eenmaal weggaf, zei Raffles, heeft veel overeenkomst met koningin Elisabeth. Het was de bekende Catharina, die haar gunsteling Iwanoff voor zijn staatkundige bekwaamheden met die koker vereerde.

— Ik weet niet, wat je vandaag bezielt, riep Brand uit.

Misschien wil je mij nu eens wat gaan vertellen van de intimiteiten van Catharina en haar kamerdienaar, de latere vorst Iwanoff.

— Als het je een genoegen doet, zei zijn vriend glimlachend, ik ben tamelijk goed op de hoogte.

— Dank je wel, ik heb er nu genoeg van, zei Brand, ik geloof, dat de warmte invloed op je uitoefent. De wandeling in de Tower aan de Theems zal je goed doen.

— Wij zullen er maar het beste van hopen, zei Raffles kalm.

Met langzame stappen gingen zij op dat ogenblik de brug over, die over de vroegere slotgracht voert; deze gracht is nu gedempt en herschapen in een grasveld, dat als exercitieveld dienst doet voor de Ierse garde, die in de Tower

verblijf houdt.

Juist toen zij midden op de brug waren gekomen, marcheerde een afdeling van dit regiment in de bekende nauwe broeken en de rode jassen naar buiten om te gaan exerceren.

Raffles monsterde met de belangstelling van een gewezen officier de rijzige, krachtige gestalten.

Op enige afstand liepen de officieren met sierlijke wandelstokjes in de handen, waarmee zij speelden als dames met waaiers. Deze dunne en zo onschuldig uitzierende voorwerpen waren echter zeer gevreesde tuchtigingsinstrumenten.

In de hand van een wrede officier was een dergelijk stokje van het beste Indische riet, voorzien van een dunne stalen kern en een verguld loden knop als handvat, een gruwelijk martelwerktuig.

Raffles kende dat maar al te goed. Ook in zijn regiment in Afrika werden zij vroeger gebruikt bij het drillen van de recruten.

Het gebeurt echter betrekkelijk zelden, dat een Engels officier zich schuldig maakt aan machtsmisbruik.

Het is daarom begrijpelijk, dat een uitzondering op deze regel des te meer opvalt. Want ook in Engeland zijn deze gevallen bekend.

Het toeval wilde, dat Raffles daarmee zou kennis maken.

Een kleine, dikke kapitein van de Ierse garde liep op dit ogenblik, kuchend en snuivend langs de wandelaars en keek met zijn kleine, door dikke vetplooien omgeven ogen, als een boosaardig insect naar zijn manschappen.

Raffles zag direct, dat de soldaten, die hij commandeerde, schuw als mishandelde honden naar de kleine kapitein keken.

Voortdurend zwaaide hij zijn stok door de lucht en het leek er naar, alsof hij elk ogenblik een van de soldaten wegens een verkeerde pas een slag wilde geven.

— Dat is de mensenbeul van het regiment, zei Raffles tot Brand, ik zou durven zweren, dat die vent in geval van oorlog een aantal kogels van zijn manschappen zou krijgen.

Laat ons eens kijken, hoe dat sujet luidjes bij het exerceren zal behandelen.

Zij bleven op de brug staan en keken over de leuning naar het exercietierrein, beneden hen.

Dicht bij Raffles exerceerde de compagnie van de kleine kapitein.

Met een harde stem, die een hatelijke klank had als het schelden van een viswijf, gaf hij zijn bevelen en liet zijn manschappen oefeningen maken.

Af en toe liet hij een van hen naar voren komen, die zich naar zijn mening niet flink genoeg voortbewoog en overlaadde hem met een vloed van scheldwoorden, zodat Raffles beweerde, dat deze beslist afkomstig moesten zijn van de vrouw van deze bullebak.

Brand zag, hoe de officier met zijn stok een van de Ierse soldaten onbarmhartig tegen de schenen sloeg, zodat de sterke kerel moeite had, om het niet uit te schreeuwen van pijn.

— Een waagelijk sujet, zei de Grote Onbekende. Het spijt mij, dat ik niet het een of andere voorwerp bij de hand heb om hem de hersens in te slaan.

— Je hebt aardige plannen, zei Brand, met een glimlach.

Raffles echter had geen zin om te glimlachen. Hij was woedend.

— Kijk eens, nu heeft hij een tweede slachtoffer te pakken, riep hij uit.

Brand zag een gevaarlijke uitdrukking in de ogen van zijn vriend, toen de Engelse kapitein twee van de manschappen op dezelfde wijze met zijn stok sloeg.

Dicht bij hem stond een soldaat, die ook naar het exerceren van zijn kameraden keek, waaraan hij niet behoefde mee te doen.

Raffles haalde een half pond sterling uit zijn zak en wendde zich tot hem:

— Kom eens hier, vriend.

— Met genoeg, zei de soldaat en vermoedend, met een superieur in burger te doen te hebben, maakte hij het militair saluut.

Lord Lister drukte hem het geldstuk in de hand en zei:

— Jij kunt mij waarschijnlijk wel enige inlichtingen geven. Hoe heet die kapitein daar beneden, die het bevel voert

over de recruten?

— Kapitein Mac Govern.

— Zo, zo, zei de Grote Onbekende, weet je misschien ook, waar die kapitein woont?

— Jawel, zei de soldaat. Ik stond vroeger in zijn compagnie en moest dikwijls zijn oppasser helpen kleden kloppen. De kapitein woont in de Hamilton Road 16.

— Zo, zo, zei Raffles nadenkend, ik meen mij te herinneren dat een van mijn vrienden in het huis er vlak naast woont. Deze vertelde mij, dat zijn vrouw een draak is.

— Ja, dat is waar, bevestigde de soldaat. Thuis mag de kapitein geen mond opendoen. Alle woede, die hij dan moet opkroppen, lucht hij tegenover zijn manschappen. Wij noemen hem in het regiment de mensenbeul.

— Dank je wel, zei de Grote Onbekende groetend en begaf zich met Brand naar de Chapel of St John.

Het stond hem tegen, nog langer toeschouwer te zijn van dit optreden.

Zwijgend liepen zij het hofplein over en Brand hoorde, hoe zijn vriend enige malen mompelde:

— Hamilton Road 16.

Hij scheen een plan te maken.

Toen zij na enige tijd de Tower verlieten, keerden de soldaten naar de kazerne terug.

In brede rijen vulden zij de straat en ook nu liepen de officieren op het trottoir.

Dit trottoir was op de brug zo smal, dat slechts twee personen elkaar konden passeren.

Juist toen Raffles de brug opging, kwam van de andere kant de boven bedoelde kapitein met zijn compagnie aan.

— Om 's hemelswil, bega geen domheden, verzocht Brand, die zag, dat de ogen van zijn vriend flikkerden en onmiddellijk vermoedde dat Raffles een plan smeedde tegen de kapitein.

Hij had zich niet vergist.

Lord Lister greep plotseling de arm van zijn vriend en hield deze zo stevig

vast, dat hij niet kon uitwijken.

Brand liep aan de kant, waar de kapitein met zijn manschappen liep.

Deze verwachtte natuurlijk, dat de ander voor hem zou uitwijken, maar dat was niet het geval.

Brand, die vergeefse moeite deed om de door Raffles bedoelde botsing met de kapitein te vermijden, werd met een vaartje tegen de officier gestoten, zodat deze met een vloek opzij tuimelde, met het gevolg, dat hij zijn stok ophief om Raffles daarmee te slaan.

Op hetzelfde ogenblik had Lord Lister zijn vriend losgelaten en een korte Engelse vloek kwam uit zijn mond.

Hij weerde de stok met een handige beweging van zijn arm af, zodat de slag geen doel trof en rukte de kapitein bliksemsnel het stokje uit de hand, voor deze het kon verhinderen en gaf hem er een klap mee in het gezicht.

Raffles en Brand stonden bedaard op het trottoir, gereed om de lafaard, als hij het wagen durfde, hen aan te vallen, opnieuw te slaan, maar daar scheen de officier niet aan te denken, want plotseling zwol de plek op zijn wang, waar Raffles hem geraakt had, duchtig op.

De kapitein bracht zijn hand naar de plek, die blijkbaar pijnlijk gloeide.

Toen zag hij, dat zijn troep, die doorgemarcheerd was, zich hoe langer hoe meer verwijderde en keerde zich om, ten einde zich naar zijn manschappen terug te haasten.

Toen Raffles en Brand dit zagen, vervolgden ook zij hun weg.

Over de brug gekomen riep Raffles een ledige taxi aan, die voorbijkwam, om zich naar de Cromwellstreet te laten brengen.

— Mijn museum wordt weer een interessant stuk rijker, zei Raffles, terwijl hij bij het instappen de stok van de kapitein door de lucht zwaaide.

— Wat ben je van plan? vroeg Brand.

— Ik zal hem een nachtelijk bezoek brengen, antwoordde Raffles glimlachend, hoofdinspecteur Baxter zal veel werk krijgen.

HOOFDSTUK II

HELDENMOED EN FANTASIE

Kapitein Mc Govern kwam die dag een uur vroeger dan anders thuis.

Zacht deed hij de huisdeur open, ging de gang binnen en luisterde.

Uit de aangrenzende kamer klonk de scheldende stem van zijn vrouw, die tegen een jong dienstmeisje, bijna nog een kind, stond te razen. Het meisje was uit een weeshuis afkomstig.

De kleine meid maakte de indruk, totaal verwaarloosd te zijn.

Het arme kind moest bij haar nieuwe meesteres veel te hard werken en werd bovendien telkens om onbeduidende redenen naar bed gestuurd zonder eten, waardoor zij nog meer verzwakte.

Zij lag nu op haar knieën en wreef de vloer, een werk, dat zelfs vermoeiend zou geweest zijn voor een sterke man.

De vrouw van de kapitein zat in een stoel midden in de kamer, had een ochtendjapon aan, las een roman en keek af en toe door haar bril naar het hard werkende dienstmeisje.

Als een automatische kijfmachine opende zij elke vijf minuten haar mond om het arme kind een vloed van scheldwoorden naar het hoofd te slingeren, opdat zij haar werk wat vlugger zou doen.

Kapitein Mc Govern opende de deur van de kamer en zei met zachte stem, die geheel en al in tegenstelling was met zijn commandotoon op het exercitieveld:

— Dag Eulalia, hier ben ik.

Met een ruk richtte de vrouw zich uit haar stoel op, zette haar bril op haar neus en staarde haar echtgenoot als een krokodil aan, die in zijn rust wordt gestoord.

— Wie is daar? riep zij met schelle stem. Ben jij het, Harry?

— Ja, ik ben het, lieve Eulalia, zei de officier.

Zij stond op en liep met waardigheid naar de deur en riep:

— Wat heb je nu al thuis te doen?

Je houdt mij van mijn werk af. Je dienst is pas over een uur afgelopen.

— Ik heb mij bezeerd, lieve Eulalia, bracht haar man in het midden.

Een langgerekt: Zo klonk en zij zei:

— Kom eens hier, Harry, maar denk erom, dat je niet op het gewreven gedeelte van de vloer loopt.

Opeens zag zij de rode striem met de witte plek in het midden, op het toch al niet mooie gelaat van haar man en ging een paar passen achteruit.

— Wat zie je er uit, Harry, zei zij. Wat is er met je gebeurd?

— Een verschrikkelijke geschiedenis, zei de kapitein met een zucht, een afschuwelijk geval. Een bende van een stuk of twaalf misdadigers overviel mij op weg naar huis.

Vier ervan heb ik neergeslagen.

De anderen nam ik zelf gevangen en bracht hen naar het politiebureau.

Helaas. Ik kreeg, ondanks mijn verdediging een slag, lieve Eulalia, en daarom moest ik naar huis gaan.

Ik geloof, dat het goed zou zijn, als je de dokter liet roepen. Ik voel mij ziek. Ik kan nauwelijks op mijn benen staan; zet wat thee voor mij.

Kermend viel hij in de stoel, terwijl zijn vrouw hem met een wantrouwende blik aankeek. Daarna ging zij in haar volle lengte voor hem staan, tikte hem met haar bril op de schouder en zei op zalvende toon:

— Ik geloof, dat je liegt, Harry. Wil je misschien mijn medelijden opwekken, zoals je dat al zo vaak hebt gedaan?

Hij hief zijn hand op en riep, terwijl hij zijn linkerhand krampachtig tegen zijn pijnlijke wang drukte:

— Neen, Eulalia, ik zweer het je, dat ik de waarheid spreek.

Ik had een vreselijke strijd te doorstaan. Jij moet mij nu met je handen als een barmhartige Samaritaan verplegen.

— Wel, zei zij, dan zullen morgen de

kranten je heldendaad vermelden, zodat de wereld eindelijk te weten komt, welk een dappere officier van het Engelse leger je bent.

Ach, lieve Harry, gedurende de twintig jaar van ons huwelijk hoop ik steeds dat je eindelijk de wereld eens zult bewijzen, dat je een geboren veldheer bent, en evenveel heldenmoed hebt als wijlen Lord Roberts en Lord Kitchener en dat jouw genialiteit Engeland de zege zal doen halen als er weer een oorlog uitbreekt.

Ach Harry, wat trots ben ik op jou, als je werkelijk die strijd hebt doorstaan.

Ik zal dadelijk dokter Griffin opbellen. Hij moet de wond, die je hebt opgedaan, verbinden.

Harry, ik vereer je als een held.

De kapitein had onder deze vloed van woorden zich kalm gehouden, omdat hij niet wist, of zijn vrouw meende wat zij zei, of dat zij hem voor de gek hield.

Eindelijk meende hij wat zij zei te mogen aannemen, ofschoon hij even later met een ruwe hand uit deze droom zou worden wakker geschud.

Eulalia ging de kamer uit en begaf zich naar de telefoon om de hulp in te roepen van de dokter.

Nadat dit was geschied, ging zij naar de kapitein terug, die voorzichtig, alsof hij op eieren liep, de kamer uitsloep en zich naar zijn studeerkamer begaf aan de andere zijde van de gang.

Daar ging hij, als een zwaar gewonde, op de divan liggen, nadat hij een kom water naast zich had gezet, waarin hij van tijd tot tijd zijn zakdoek doopte, om er zijn gelaat mee te verkoelen.

Hij noch zijn vrouw merkten dat voor het huis Raffles en Brand heen en weer liepen en de deur, zowel als de ramen opnamen.

Op dit ogenblik stopte een auto voor het huis, waaruit een heer stapte, die de woning binnenging.

— Prachtig, glimlachte Raffles, hij heeft ongetwijfeld een dokter laten halen. Laten wij eens afwachten, hoe lang het onderzoek zal duren.

Zij gingen voor dat doel een café aan de overkant binnen, vanwaar zij het

huis konden gadeslaan.

Zij moesten bijna een half uur wachten, toen de huisdeur werd geopend en het armoedige dienstmeisje verscheen met een recept in de hand.

— Zij wordt naar een apoteek gestuurd, zei Raffles. Ik ben nieuwsgierig of de dokter hem een purgeermiddel of iets anders heeft voorgeschreven. Blijf hier zitten.

Voor de grap, die ik met hem wil uithalen, stel ik belang in dat recept.

Hij verliet het café en liep het dienstmeisje vlug na.

Een paar huizen verder had hij haar ingehaald.

Nauwelijks had hij een blik geworpen op het vermagerde, hongerige gezicht van het dienstmeisje, of hij kende de hele lijdensgeschiedenis van het arme kind.

— Grote hemel, mompelde hij, dat meisje ziet er veel ongelukkiger uit dan een van de talrijke vervallen en verwaarloosde schepsels, die ik ooit in de straten van het Eastend of van Whitechapel heb gezien.

Vol medelijden wilde hij haar aanspreken.

Op hetzelfde ogenblik echter zakte het meisje plotseling in elkaar en viel voor zijn voeten neer.

Zonder aarzelen tilde de Grote Onbekende het bewusteloze meisje op en droeg haar een naastbijzijnde woning binnen.

Hij riep de portier, gaf hem een paar shillings en verzocht hem, voor water te zorgen.

Nadat de man het water had gebracht, bevochtigde Raffles het gelaat van het uitgeputte meisje.

Met een diepe zucht opende de staker haar ogen en keek Raffles verbaasd aan.

— Waar ben ik? vroeg zij zacht.

— Blijf hier een ogenblikje liggen, zei Raffles, ik zal naar een apoteek gaan om het recept te bezorgen. Meteen zal ik voor jou een versterkend middel meebrengen. Je voelt je zeker erg zwak, nietwaar?

— Ja, zei het meisje hijgend.

— Hoe heet je? vroeg de Grote On-

bekende.

— Dorothy, zei zij en trachtte op te staan.

— Blijf liggen, tot ik terugkom, zei Lord Lister en verzocht de portier, er-voor te zorgen, dat het meisje door niemand werd gestoord.

Daarna begaf hij zich met het recept naar een apoteek.

Na een paar minuten kwam hij met een potje zalf terug, dat hij aan het meisje gaf. Tegelijkertijd overhandigde hij haar een pakje dat twee flesjes en een doosje bevatte en gaf haar bevel, van het poeder, dat zich in het doosje bevond, elke dag een lepeltje in een glas water te roeren en een eetlepel op te drinken van de wijn, die de twee flesjes bevatte.

In geen geval mocht zij het pakje aan haar meesteres laten zien.

Verder zou hij voor haar blijven zorgen en haar bevrijden uit de handen, waarin zij zich bevond.

Het meisje wilde hem dankbaar de hand kussen, maar Raffles weerde haar met een snelle beweging af.

Hij deed het pakje in het mandje, dat zij bij zich had en bracht haar, daar zij zich zwak voelde, tot aan de deur van het huis van haar meesteres.

De auto stond er niet meer, toen Raffles voor het huis aankwam; de dokter was dus vertrokken.

Raffles begaf zich weer naar het café; toen hij tegenover Brand zat, merkte deze op, dat het gelaat van zijn vriend een eigenaardige uitdrukking had.

— Wat is er aan de hand? vroeg hij.

— Ik heb zoëven rare dingen beleefd, antwoordde Lord Lister ernstig. Ik heb een arm, verhongerd dienstmeisje leren kennen, een van die ongelukkige slavinnen en verder heb ik de kapitein een recept voorgeschreven, dat hem betere diensten zal bewijzen dan de slag met de stok.

— Wat is dat voor een recept? vroeg Brand.

— Heel eenvoudig, zei Raffles met een glimlach. Toen ik het recept van de dokter in handen had, zag ik dat het voor een verkoelende zalf was, die op

de wang gesmeerd moest worden.

Ik heb het recept nog in mijn zak.

Inplaats daarvan heb ik een zalfje klaar laten maken, dat een enigszins andere uitwerking zal hebben, zo ongeveer als een trekpleister.

Jammer, dat ik geen getuige kan zijn van de uitwerking.

Ik verzeker je, amice, dat door de slag met de stok het gelaat van de kapitein flink is opgezwollen. Mijn zalf zal hem daarenboven nog wat blaren bezorgen, waarmee hij minstens vier weken lang mooi zal zijn. Ik geloof niet, dat hij zo heel gauw de Ierse soldaten zal tuchtigen. Hij heeft zijn portie gehad Charles.

— Een echte Rafflesstreek, zei zijn vriend met een glimlach.

Het spijt mij alleen, dat die kijkende vrouw, wier schelle stem wij op straat hoorden, geen blaren op haar tong krijgt.

Plotseling sprong Raffles op.

— Een prachtig idee, Charles. Wij zullen de comédie kunnen bijwonen.

Snel betaalde hij de ober en ging met zijn vriend naar het huis van de kapitein.

Hij moest een paar seconden wachten, voor het kleine dienstmeisje verscheen, dat de deur opende en vroeg wat hij verlangde.

— Ik ben Dr Halfart, zei hij, en ontmoette zoëven mijn collega, Dr Griffin. Hij verzocht mij, zijn patiënt zelf in te wrijven met de zalf, die hij had voorgeschreven.

— Ik zal het mevrouw gaan zeggen, zei het dienstmeisje.

— Dat is niet nodig, klonk de stem van de vrouw des huizes uit de donkere achtergrond. Zij had nieuwsgierig staan luisteren, wie er was.

— Hoe bedoelt u dat, mevrouw? vroeg Raffles, een buiging makende.

— Ik heb er zelf al voor gezorgd. Luister, hoe mijn man kermt, hij doet precies alsof hem een nieuw ongeluk is overkomen.

Wij vrouwen kunnen veel beter pijn verdragen dan mannen.

Op dit ogenblik klonk uit de studeerkamer een geweldig gebrul.

— Ik verbrand, klonk het. Het is de zelf, ik word nog krankzinnig, men wil mij vermoorden.

Het was de vrouw van de kapitein hoogst onaangenaam, dat vreemden dit geschreeuw hoorden.

Nijdig opende zij de kamerdeur en vroeg haar man:

— Heb je je ingesmeerd?

— Ja, ik ben helaas ingesmeerd, zei hij kernend.

— Hij is flink gezalfd, mompelde Raffles tot Brand. Hij zal reuzenblaren krijgen.

— Schreeuw niet zo, riep de vrouw van de kapitein. In de gang staan een paar vreemde heren. Een collega van dokter Griffin is er bij. Wat moeten deze heren wel van je heldenmoed denken?

— Help, riep de kapitein, hij heeft mij beslist een verkeerde zelf gegeven, ik ga dood. Roep de dokter.

— Ellendeling, riep de liefhebbende echtgenote uit. Daar, kijk, hier is de zelf. Opdat je zelf kunt zien, wat voor een krankzinnigentaal je uitkraamt, zal ik voor je ogen mijn hele gezicht ermee insmeren.

Op dit ogenblik trapte Raffles zijn vriend op de voet.

— Prachtig, fluisterde hij. Het noodlot is werkelijk op onze hand. Nu krijgt ook zij haar portie.

In de studeerkamer bleef alles een paar seconden stil, toen begon de kapitein weer als een waanzinnige te tieren en om de dokter te roepen.

Slechts een paar minuten had hij het genoeg, alleen te razen, toen kreeg hij gezelschap, want ook zijn vrouw deed mee.

De zelf werkte uitstekend.

Raffles hoorde haar schreeuwen:

— Help. Harry.

Daarna greep hij Charles bij zijn arm.

— Nu wordt het tijd, dat wij verdwijnen, amice. Jammer, dat ik hoofd-

inspecteur Baxter dit recept niet voor kan schrijven.

Toen de vrouw van de kapitein naar de gang ging om de vermeende dokter te hulp te roepen, was deze verdwenen en alleen de openstaande straatdeur bewees, dat er een paar vreemde heren in haar huis waren geweest.

Als een furie snelde zij naar de telefoon om dokter Griffin op te bellen.

Zij kon echter geen aansluiting krijgen, daar de dokter in gesprek was.

Deze was juist thuis gekomen en toen hij zijn kamer binnenging, ging de telefoon.

Hij nam de hoorn en riep:

— Hier dokter Griffin, met wie spreek ik?

— Goedendag dokter, klonk het terug. Hier John Raffles.

— Jawel, zei de dokter, wat verlangt gij?

— Ik heb u zoëven vervangen, klonk het terug.

Het recept, dat gij kapitein Mac Govern hebt voorgeschreven, is in gewone gevallen heel goed, maar hier deugde het niet. Ik ben zo vrij geweest, een zelf te laten klaarmaken, die krachtiger werkt. Groet hen van mij.

De dokter was bij het horen van deze woorden zo verbaasd, dat hij met open mond naar de telefoon staarde en verschrikt opkeek, toen er opnieuw werd opgebeld.

Hij onderscheidde dadelijk, nog voor hij antwoord kon geven, de stem van de kapiteinsvrouw, die in wanhoop uitriep:

— O, dokter. Er is een ontzettend ongeluk gebeurd. Kom dadelijk bij ons, alstublieft.

Een paar seconden later reed dokter Griffin in zijn rijtuig naar het huis van de kapitein en al op straat hoorde hij het gekerm van het wanhopige echtpaar, zodat het was, alsof alle katten uit de buurt een welluidend concert gaven.

HOOFDSTUK III

TWEË TANDEN

De Londense avondbladen waren juist uitgekomen, toen hoofdinspecteur Baxter, vergezeld door zijn secretaris, inspecteur Sullivan, langs het Embankment wandelde, om de avond in het Lyceumteater door te brengen.

Het luide geschreeuw van een bende krantenjongens, die de avondbladen op straat te koop aanboden, trok de aandacht der beide politiebeambten.

— Raffles amuseert zich. De geestige Raffles, klonk het.

Baxter staarde naar de voorbijgangers, die zich om de krantenjongens verdrongen; het was hem alsof Raffles zelf plotseling als een spook voor hem opdook en met zijn ironisch glimlachje om de lippen hem strak aankeek.

— Raffles waart rond, zei Sullivan met een glimlach, daar is hij.

— Waar? riep Baxter op verschrikte toon uit.

Sullivan had een avondblad gekocht en hield het de hoofdinspecteur onder diens neus.

— Wel, hier is hij. Luister maar eens.

— Je bent een ezel, Sullivan, mopperde de hoofdinspecteur, houd je flauwe grappen voor je en maak mij niet bang... Ik meende, dat je Raffles werkelijk had gezien.

Sullivan lachte luidkeels en riep:

— Ik verzeker u, hoofdinspecteur, als dat werkelijk het geval was, zou ik zwijgen en wel om u een schrik te sparen, die u het leven zou kunnen kosten.

— Ik zou hem willen arresteren, riep Baxter uit.

— Dat geloof ik direct, zei Sullivan, maar u krijgt hem niet.

— Ik zweer, zei de hoofdinspecteur vol woede, dat ik hem nog wel eens te pakken zal krijgen.

Sullivan haalde zijn schouders op en verdiepte zich in de lectuur van het bericht, terwijl de hoofdinspecteur woedend weigerde, het bericht te lezen.

Plotseling bleef Sullivan staan en

barstte in een schaterlach uit, evenals veel andere omstanders, die het stuk lazen.

Hij snakte letterlijk naar adem, terwijl Baxter hem met gefronst voorhoofd aankeek.

— Wat hebt jij toch? vroeg hij nijdig, wees toch niet zo kinderachtig.

— O mijn hemel, hoofdinspecteur, Sullivan stikte bijna, luister toch eens, die Raffles... O mijn hemel, het is lollig, ongelooflijk... Stel je eens even voor... Een blarenrecept... een blarenzalf...

— Je bent krankzinnig, riep de hoofdinspecteur van politie uit, wat vertel je toch voor nonsens.

Hij rukte zijn secretaris het blad uit de hand en begon bij de dichtstbijzijnde straatlantaarn het artikel te lezen.

Met een woedende blik las hij het volgende:

Even voor het ter perse gaan van dit blad ontvingen wij een bericht, waarvan wij de waarheid niet kunnen bewijzen, maar waarvan de afzender zeker het vertrouwen van onze lezers heeft:

Raffles deelt ons mede.....

Daarop volgde een uitvoerige beschrijving van de geschiedenis met het recept van de kapitein van de Ierse garde.

Toen Baxter het artikel had gelezen, wendde hij zich tot Sullivan en zei:

— Ik moet eerlijk bekennen, dat dit een van de streken van die misdadiger is, die mij best bevallen.

— Ik maak u mijn compliment, zei Sullivan glimlachend, ik zie, dat mijn hoop mij niet bedriegt. Gij zult, evenals ik, nog eens een aanhanger worden van Lord Lister.

Dadelijk trok de hoofdinspecteur zijn gelaat weer in de officiële plooi en zei:

— Kom mee, Sullivan, over een paar minuten begint de voorstelling in de

schouwburg en ik heb geen zin, « De Lustige Weduwe » te verzuimen.

— Die hele operette is niet zo vrolijk als onze Raffles, zei Sullivan. Ik geloof zeker, dat we binnenkort meer van hem zullen horen..... een geniale vent.

— Houd alsjeblieft op, Sullivan, zei Baxter geërgerd, wat je daar zegt, past geen detective. Raffles is in weerwil van alles een gevaarlijk misdadiger.

— Best mogelijk, dat zal ik niet tegenspreken, maar dit wil ik u vertellen, hoofdinspecteur, ik hing morgen mijn jas aan de kapstok, als ik met hem kon rullen...

Terzelfder tijd, dat de twee politieambten dit gesprek voerden, zat Raffles in zijn prachtig ingerichte studeerkamer van zijn huis in de Cromwellstreet.

Met welbehagen las hij het in de krant afgedrukte verslag van zijn bestraffing van kapitein Mac Govern, wegens diens op de Ierse garde bedreven wreedheid.

Daarna wendde hij zich tot zijn onafscheidelijke metgezel Charles Brand, die ook in de kamer aanwezig was en zich bezig hield met de krantenberichten uit te knippen en deze te plakken in het door hem aangelegde archief over Raffles' daden.

— Weet je, zei Raffles tot Brand, ik zou graag dat arme, kleine meisje willen bevrijden, dat in dienst is bij die beul, en het bij een nette familie onder dak brengen.

— Hoe wil je dat aanleggen? vroeg zijn vriend.

— Ik ga haar schaken, zei Raffles. Ik zal me nog deze nacht toegang verschaffen tot het huis van de kapitein en het arme kind, desnoods met geweld, in betere omstandigheden brengen.

Over twee uur, nadat we gesoupeerd hebben, zullen we tot de uitvoering overgaan.....

Het liep tegen tien uur, toen het tweetal, in regenjassen gehuld, want er scheen onweer te dreigen, zich naar het huis van de kapitein op de Hamilton Road begaf.

Alle winkels waren dicht, en niets wees er op, dat nog ergens iemand wakker was.

Na zich te hebben georiënteerd, zei Raffles:

— Daar ik de inrichting van het huis niet ken en niet weet of boven of beneden de slaapkamers zijn, geloof ik, dat het beter is, dat ik het slot van de huisdeur niet forceer. Vanwege de blaren op hun gezicht zullen zowel de kapitein als zijn vrouw wel niet rustig slapen, zodat zij het minste gerucht zullen horen.

Ik heb zoëven gezien, dat zich op de zolder een dakvenster bevindt en daar zo'n ding gewoonlijk makkelijk kan worden geopend, ga ik liever het dak op en zo naar binnen.

Blijf jij hier langzaam op en neer lopen en wacht, tot ik uit het huis kom.

Het huis van de kapitein was een zogenaamd Engels één-familiehuis-huis en omgeven door een tuin, die aan de zijde van de straat door een hek was gesloten.

Raffles klom daar met gemak over, en Brand zag, hoe zijn vriend als een schaduw om het huis sloop en aan de achterzijde verdween.

Het viel Raffles niet moeilijk een klein afdak te bereiken, dat boven de poort was aangebracht en vandaar op de brandladder te klimmen, die hem boven op het dak moest brengen.

Na die klimpartij was hij boven. Hier constateerde hij, dat het dak met pannenen bedekt en schuin was.

Voorzichtig ging hij tastend verder en klom naar het zich in het midden van het huis bevindende dakraam, zodat hij gemakkelijk de trap kon bereiken.

Hij zag het gevaar niet, dat hem dreigde.

Dat venster stond open en daar Raffles hiervan niets afwist, viel hij plotseling, zonder er op verdacht te zijn, door het venster naar binnen.

Dat zou zo erg niet geweest zijn, als de trap niet, die naar beneden voerde, daar vlak onder was.

Deze trap was breed en daar Raffles er niet op voorbereid was en ook omdat hij de inrichting van het huis niet kende, viel hij met zijn volle gewicht van die trap af, tegen elke tree met een bons zijn hoofd stotend.

Raffles was zeer vlug en behendig, zodat hij in een normale omstandigheid, dat wil zeggen, als hij iets had kunnen zien, hij er wel in geslaagd zou zijn, om zich ergens aan vast te grijpen en aldus zijn val te stuiten.

Zoals gezegd echter, was het pikdonker, en de trap breed, zodat hij met zijn uitgestrekte hand nergens houvast kon vinden.

Het gevolg hiervan was, dat hij de hele trap afrolde en daar hij zowat om de andere trede met een bons zijn hoofd stootte, zodat men zich kan voorstellen, dat Raffles, toen hij beneden was en als een hoop vuil goed op de mat lag, half verdoofd was door de val.

Het spreekt vanzelf, dat het een en ander met het nodige lawaai gepaard was gegaan.

Het echtpaar Mac Govern schrok door het lawaai van de val wakker en alle twee keken angstig naar de gesloten deur van de slaapkamer.

De schrik was hun zodanig in de leden geslagen, dat ze op dat ogenblik hun pijn vergaten.

— Heb je dat vallen op de trap gehoord, Harry? vroeg de vrouw, die bevend van angst overeind in het bed zat.

— Ik heb het gehoord, zei de kapitein, ik geloof, dat de bliksem is ingeslagen. Er is een hevige onweer losgebarsten.

— Neen, Harry, dat is geen verklaring, zei zijn vrouw, het onweer is pas in aantocht; ik hoorde duidelijk, dat er iemand van de trappen moet zijn gevallen. Dat is natuurlijk een inbreker. Bewijs nu je dapperheid als Engels officier. Neem je revolver en ga naar de gang.

Maar de kapitein had weinig lust zijn veilig bed te verlaten.

— Je zult je vergissen, Eulalia, aldus trachtte hij zijn vrouw gerust te stellen, hoe zou iemand in ons gesloten huis kunnen komen. Dat is onmogelijk, of heb je misschien vergeten, de huiskamer te sluiten?

De vrouw keek voor zich en zei na een paar seconden:

— Ik heb alles goed gesloten, Harry, maar... nu weet ik het ineens... ik vergat het dakraam op de zolder dicht te

maken... Harry sta op. Door dat dakraam moet een inbreker naar binnen zijn geklommen.

Maar de kapitein bedankte ervoor.

Zij hoorde duidelijk iemand in de gang zuchten.

— Wil je ons laten vermoorden, lafaard? beet zijn vrouw hem toe, haar echtgenoot een stoot in de rug gevend.

Is mijn leven zo weinig waard, dat je niet eens maatregelen neemt om me te verdedigen?

Wat ben jij toch voor een mens... een lafaard.

En in jou zag ik tot nu toe de toekomstige veldheer van Engeland, die eens de maarschalkstaf zou dragen.

Stumperige vent, sta op. Neem je revolver en toon de inbreker dat je een held bent.

— Als er nu eens meer zijn dan één, Eulalia? waagde hij met bevende stem te zeggen.

Nu begon zij te krijsen:

— Wat?... Wat?... Meer dan één? Ik dacht, dat je vanmiddag een gevecht had geleverd met een stuk of twaalf misdadigers en nu ben je bang voor één enkele of hoogstens twee? Wat ben ik toch een ongelukkige vrouw, zo'n laffe man te hebben.

Of hij wilde of niet, de kapitein moest gehoorzamen; hij nam de revolver beet, die op het nachtkastje lag en sloop met knikkende knieën naar de deur.

Zijn vrouw was ook uit het bed gestapt en greep als wapen een waterkaraf.

Zij was, in tegenstelling met haar man, dapper en strijdlustig en nog voor de kapitein het kon beletten, opende zij de slaapkamerdeur.

Een ogenblik later deinsde zij verschrikt achteruit.

Angstig klemde zij zich aan haar echtgenoot vast en deze zocht wederkerig steun bij haar.

Beiden voelden, dat zij op het punt waren, flauw te vallen.

Bij het licht van de lamp, die in de slaapkamer brandde, zagen zij een man in een bloedplas op de vloer liggen.

Die man was Raffles, die nog steeds verdoofd door de val, er nog niet in geslaagd was, zich op te richten. Al zijn

ledematen deden hem pijn en bovendien had hij bij een stoot van zijn hoofd tegen een der treden van de trap een wond opgelopen, waardoor hij nogal wat bloed had verloren.

Toen het echtpaar dat zag, vatte het moed.

— Een moordenaar, Harry, fluisterde Eulalia Mac Govern bevend toe.

— Een inbreker, zei de kapitein met gesmoorde stem.

Door het rumoer eveneens uit haar slaap gewekt, was het dienstmeisje ook nader gekomen.

Zij kwam op dit ogenblik te voorschijn uit haar kamertje, aan het eind van de gang.

Nauwelijks zag zij de man op de vloer liggen, of zij riep:

— Grote hemel, die man is dood.

Zonder aarzelen snelde zij naar hem toe, boog zich over hem heen en vroeg:

— Zal ik een dokter voor u halen? Hebt gij u veel pijn gedaan? Wat scheelt u?

Deze woorden van het meisje gaven het echtpaar meer moed.

Met onzekere stappen kwamen zij naderbij, nog steeds op elkaar steunend. Nauwelijks hadden zij echter zijn gelaat gezien, of zij sprongen weer vol ontzetting achteruit en barstten nu in woest getier los.

— Dat is hij, riep de kapitein en stootte als een waanzinnige zijn vrouw de gang in, snelde naar de slaapkamer terug, gooide de deur achter zich dicht en grendelde die met drie knippen en het slot.

Dit nog niet voldoende achtend, begon hij de deur te barricaderen met stoelen, tafels en andere meubels.

Zijn vrouw, die tengevolge van de stoot tegen de muur gevlogen was, stond een ogenblik sprakeloos.

Toen kwam haar instinct haar te hulp en wees haar een weg tot redding en een middel om de indringer onschadelijk te maken.

In de hoek onder de trap hing een waslijn.

Deze greep zij en voor Raffles er op verdacht was, draaide zij het touw enige malen om zijn lichaam, zodat hij zijn

armen totaal niet kon verroeren, zelfs al had hij daar op dat ogenblik de kracht toe gehad.

Het leek wel alsof Raffles een hoop vuil goed was, zo omwikkelde zij hem met het touw.

Toen zij daarmee klaar was, ging zij naar de slaapkamer, sloeg met haar vuisten op de deur en riep:

— Doe open.

— Help, klonk het van binnen terug, heb medelijden met mij. Spaar mijn leven.

— Idioot. Gek, riep zijn vrouw terug. Ik ben het immers. Kom er uit, Harry, de moordenaar is onschadelijk gemaakt. Ik heb hem met de waslijn vastgebonden.

— Is dat heus waar? klonk het benepen uit de kamer terug.

De kapitein begon nu de barricade van de deur weg te ruimen en, nadat hij een revolver had genomen, opende hij eindelijk de deur.

Met een schuwe blik overtuigde hij zich ervan, dat zijn vrouw de waarheid had gezegd.

Zijn moed kwam terug.

Hij sprong naar de indringer toe, gaf hem een schop en riep:

— Ellendige schurk. Gemene misdadiger. Galeiboef. Deze keer ben je aan het verkeerde adres gekomen. Beweeg je niet, of ik schiet je neer.

Dreigend hield hij de gebonden man de revolver voor.

Raffles, die intussen geheel tot zich zelf was gekomen, overzag met één enkele blik de toestand, waarin hij zich bevond en dacht een ogenblik na.

Hij trachtte wat gemakkelijker te gaan liggen, want de vrouw had zoveel touw om zijn lichaam gewikkeld, dat hij in een zeer pijnlijke houding lag.

De kapitein, die dat zag, hield het voor een poging tot ontvluchten en hoewel hij nog nooit een revolver had afgevuurd, hief hij het wapen, dat hij nog steeds in de hand hield, omhoog en vuurde.

Hij was zo over zijn eigen moed verbaasd, dat hij er van beefde als een juffershondje.

Gelukkig, want hierdoor miste het schot.

— Vervloekt. Schiet toch niet man, riep Raffles. Je ziet toch, dat ik mij niet verdedigen kan. Leg die revolver weg. Je zoudt er een ongeluk mee kunnen begaan, want schieten kan je niet.

— Wat? riep de kapitein uit, zou ik niet kunnen schieten? Dat zal ik je eens anders laten zien.

In zijn woede hield hij opnieuw zijn revolver gereed en wilde vuren, toen het dienstmeisje, dat in de ongelukkige man haar vriend herkend had, de revolver van de kapitein opzij sloeg, zodat het schot in de wand van de kamer terecht kwam.

— Sla hem dood, Harry, riep de echtgenote van de kapitein, terwijl zij met een bezem haar man te hulp kwam.

Blindelings sloeg zij naar de gebonden man, zodat deze niets anders kon doen, dan zich bedaard houden.

— Neem de telefoon, terwijl ik bij de misdadiger met mijn revolver de wacht houd, zei de kapitein tot zijn vrouw, en bel de politie op.

Noch de kapitein, noch zijn vrouw, hadden gemerkt, dat het dienstmeisje de Grote Onbekende intussen wat water te drinken had gegeven, waarvan Raffles gebruik maakte, om haar toe te fluisteren:

— Zet de huisdeur open.

Hij had zich niet in het meisje vergist.

In dit zwakke schepseltje heerste een diepgeworteld gevoel van dankbaarheid voor het geschenk, dat Raffles haar die namiddag had gegeven.

Zonder op de gevolgen van haar daad te letten, ging zij ongemerkt naar de straatdeur en opende deze juist toen haar meesteres het naaste politiebureau opbelde.

Raffles richtte zich nu met een snelle beweging op en gaf de vlak bij hem staande kapitein op bokseersmanier met zijn elleboog zo'n geweldige stomp in diens buik, dat deze als een bal op de vloer rolde.

Het volgende ogenblik liet Raffles het tussen hem en Brand afgesproken signaal horen.

Luid weerklonk een gefluit over de straat en Brand, die aan de oeyerzijde op de wacht stond, trok zijn revolver en

snelde met een paar sprongen naar de ingang van het huis.

Met één enkele blik overzag hij het gevaarlijke van de toestand.

— Een mes, riep Raffles hem toe, gauw. De politie is opgebeld. En daar het bureau slechts een paar huizen hier vandaan is, hebben wij die over een paar minuten op ons dak.

Zonder zich te bekommeren om de kapitein, die bevend van angst op de vloer lag en geen kikk durfde geven, terwijl zijn vrouw met knikkende knieën bij de telefoon stond, haalde Brand een scherp mes uit zijn zak, en sneed daarmee de waslijn door, waarmede Raffles gebonden was.

Dit alles had zich in enkele seconden afgespeeld.

Eindelijk was de Grote Onbekende nu vrij.

Hij rekte zijn ledematen uit, greep daarna het dienstmeisje bij haar arm en zei:

— Voor jou ben ik hier gekomen. In dit moordhol kan je niet blijven. Ik neem je mee.

— Het is hoog tijd. Haast je, waar schuwde Brand. Ik hoor op straat al een politie-patrouille aankomen.

Het meisje wilde zich verzetten. Zij wist niet, wat de twee vreemde heren met haar voorhadden.

— Ik zal je geen kwaad doen, zei Raffles, maar je integendeel uit slechte handen redden.

Hij greep de arm van de kleine meid stevig beet en trok haar mee naar buiten.

Daar keerde hij zich nog eens om en riep de kapitein toe:

— Wij zien elkaar terug, mensenbeul. Tot ziens, ellendig creatuur.

Daarna sprong hij met Brand, het meisje tussen hen in nemend, de stoep naar de straat af en verdween in het donker, terwijl het geroep om hulp van de kapiteinsvrouw hun in de oren klonk.

Nu naderde ook reeds de politie.

— Wat is hier te doen, wat is er aan de hand? vroeg de brigadier, die de manschappen aanvoerde.

— Raffles was hier, riep Mac Govern

uit. Ik heb hem neergeslagen en gebonden, loog hij. Bij die strijd heeft hij twee tanden verloren. Kijk, hier zijn ze.

Nieuwsgierig drongen de politieagenten om hem heen, om de buit te bekijken.

— Dat is prachtig, zei de brigadier na enige ogenblikken, maar de tanden van de Grote Onbekende helpen ons niet, die kunnen wij niet achter tralies zetten. Wij moeten hem zelf hebben.

Waar is de vent zelf? Of is hij soms ontvlucht?

— Ja en wel door uw schuld, wierp de vrouw er tussen.

— Neem mij niet kwalijk, mevrouw, zei de brigadier gekrenkt, wij komen daarjuist eerst in uw huis. Hoe kan het nu onze schuld zijn, dat Raffles gevlucht is?

— Toch is het zo, vervolgde de kapiteinsvrouw, want gij zijt te laat gekomen.

— Wij zijn onmiddellijk hierheen gekomen. Vluggen kon het met de beste wil van de wereld niet. Ge hadt hem niet moeten laten ontsnappen, mevrouw.

— O ja? vroeg de vrouw scherp. Wat kan men doen, als plotseling de huisdeur opengaat en een gemaskerde rover binnenkomt, die iemand een revolver onder de neus duwt?

— Zo... Zo..., zei de brigadier, dus een medeplichtige heeft hem bevrijd.

— Dat is zo, zei de kapiteinsvrouw. Hij heeft de gevangen man, die ik met een touw had vastgebonden, losgesneden en is daarna met hem gevlucht.

En wat het gekste van de geschiedenis is, heren, het ongelooflijkste. De misdadiger heeft mijn dienstmeisje gestolen.

Met open mond keken de politieagenten de spreekster aan, zij konden hun oren niet geloven.

— Vervloekt, mevrouw, riep de brigadier, wát heeft Raffles van u gestolen?

— Mijn dienstmeisje, riep de vrouw half gillend, een vies, vuil, leugenachtig schepsel, een dievegge. Zij steelt als de raven.

— Wel, zei de aanvoerder van de po-

litie mannen droogweg, dan moogt gij blij zijn, dat gij dat schepsel kwijt zijt.

— Wat denkt gij? Wat durft gij beweren? krijste zij verder.

Ik ben een hulpbehoevende vrouw, wat moet ik zonder dienstmeisje beginnen? Wie moet 's ochtends thee zetten voor mijn man? En wie moet boodschappen voor mij doen? Ik wil niet eens aan al die narigheid denken.

— Nu, dan zult gij zelf eens gaan, mevrouw, zei de brigadier. Mijn vrouw doet haar inkopen ook elke ochtend zelf.

Het volgende ogenblik wenste hij mijlen ver weg te zijn.

Een stortvloed van scheldwoorden werd hem naar het hoofd geslingerd.

Als een godin der wrake stond de vrouw van de kapitein voor de brigadier en riep in de grootste opwinding uit, terwijl haar stem oversloeg:

— Ik ben een dame. Hoe kunt ge mij met uw vrouw vergelijken. Weet gij niet, hoe ik heet? Mijn naam is mevrouw kapitein Eulalia Mac Govern. Mijn man is kapitein van de Ierse garde in de Tower.

Gij schijnt te vergeten, met wie gij de eer hebt te spreken. Mijn hemel. Wie zal morgen de schoenen van mijn man poetsen.

Ik had liever gehad, dat Raffles de beurs van mijn man of mijn zilver had gestolen dan mijn dienstmeisje.

De politieagenten bedwongen met moeite hun lachen en een van hen, die op de achtergrond stond, merkte op:

— Dan was dat dienstmeisje Raffles zeker meer waard dan heel het tafelzilver en de beurs van de kapitein.

— Wat? gilte de vrouw. Mijn tafelzilver heeft tweehonderd pond sterling gekost.

— Een kleinigheid voor Raffles, dat vindt hij de moeite niet eens waard. Hij heeft liever parels en dus was uw dienstmeisje zeker de enige parel, die hier te vinden was.

Overigens moet gij de volgende keer, dat gij Raffles weer arresteert, de hoofdinspecteur Baxter, waarschuwen, die kan even handig omgaan met hem als gij.

Vooruit mannen, inrukken, beval de

brigadier, die het geval begon te vervellen.

Op dit ogenblik werd het huis bestormd door een aantal verslaggevers, die per auto waren aangekomen en riefen:

— Waar is Raffles?

Een hunner had een camera in de hand.

Deze was een verslaggever van de Times, die op het bericht van Raffles' arrestatie, dat snel door de buurt verspreid was, hierheen was gekomen om het merkwaardige toneel te vereeuwigen.

Met ongekende vlugheid hadden de kranten hun vertegenwoordigers gezonden.

De brigadier lachte spottend en zei:

— Heren, het is jammer van uw nachtrust. Raffles is er allang vandoor.

— Wat heeft hij gestolen? vroeg de reporter van de Times.

— Een dienstmeisje, zei een der politieagenten.

De verslaggevers waren nu even verbaasd als de politieagenten het eerst waren geweest.

— Jawel, riep een geestige agent, hij

heeft een parel gevonden van onschatbare waarde. Zij moet een lui, leugenachtig schepsel zijn en wie weet wat nog meer, maar Raffles heeft haar toch gestolen.

Al het verdere zult gij van de kapitein zelf horen, die twee tanden in de slag heeft veroverd.

Hierop formeerden zich de politieagenten en begaven zich glimlachend naar hun posthuis terug.

Kapitein Mac Govern vertelde de verslaggevers, die ijverig zijn woorden stenografeerden, van zijn gevecht met Raffles, toonde hun de bloedplek en de tanden en eindigde met de woorden:

— Ik ben bereid, heren, om ieder van u, die zijn tanden vannacht nog graag wil missen, de bokserstoot toe te brengen.

Eenstemmig bedankten de verslaggevers daarvoor en gingen daarna met hun auto's, die in een rij voor het huis stonden, naar hun redacties, om het nieuwste sensatiebericht van Raffles: twee verloren tanden, de Ierse bokserstoot van kapitein Mac Govern en het gestolen dienstmeisje nog in de ochtendbladen geplaatst te krijgen.

HOOFDSTUK IV

HET GESTOLEN DIENSTMEISJE

Raffles had intussen met Brand en het dienstmeisje een taxi genomen en was naar zijn huis in de Cromwellstreet gereden.

Het arme kind zat in elkaar gedoken naast de Grote Onbekende en kon van angst en verbazing over het gebeurde niets antwoorden op de vragen, welke Lord Lister tot haar richtte.

Hij besloot daarom het meisje eerst thuis uit te vragen.

Was de verbazing van het kind over het feit, dat zulk een keurig gekleed heer een dief en inbreker kon zijn, groot geweest en was die verbazing wegens haar ontvoering nog gestegen, toch was dat niets vergeleken bij de verwondering, die zij liet blijken, toen zij in het

huis van Raffles aankwam.

Met grote ogen keek het gestolen meisje naar de kostbare inrichting van het huis en waagde het niet te gaan zitten op de met damast beklede stoel, die Raffles haar aanbood.

— Wees niet bang, moedigde de Grote Onbekende haar aan, ik herhaal het, dat ik alleen het beste voor je wil en dat je morgenochtend verzorgd zult worden door een familie buiten de stad, die ik goed ken; dan zal je eindelijk bij betere mensen komen dan je tot dusverre gehad hebt.

Hoe ben je eigenlijk in het huis van de kapitein gekomen?

— Ik ben een wees, zei het meisje, en sinds mijn elfde jaar, toen mijn moe-

der stierf, grootgebracht in een Londens weeshuis, dat door particulieren werd beheerd.

Een half jaar geleden, nadat ik was aangenomen, werd mij door het bestuur van het weeshuis de dienst bij de kapitein aangewezen.

Ik heb elke avond gebeden, dat ik door een wonder uit die dienst verlost zou worden.

Dikwijls kreeg ik dagen achtereen niets te eten en moest toch zwaar werk verrichten.

— Het is een schandaal, zei Raffles, dat zulk een tenger schepseltje als jij, als dienstmeisje haar brood moet verdienen. Waarom heeft het bestuur van het weeshuis je niet een vak laten leren? Heb je misschien slecht geleerd op school?

— Neen, mijnheer, dat niet, maar de weesvader was mij niet welgezind. Hij haatte mij.

— Dat is eigenaardig, mompelde de Grote Onbekende, hoe kan een volwasen mens een kind haten? Had je daartoe aanleiding gegeven?

Bij deze vraag bloosde het meisje, zij liet het hoofd hangen en keek bedeesd voor zich.

Onmiddellijk begreep Lord Lister, dat er iets niet in de haak was met de weesvader.

Hij kwam naar het meisje toe, legde vaderlijk zijn hand op haar schouder en vroeg:

— Nietwaar, kindlief, de weesvader wilde slechte dingen van je?

— Ja, mijnheer, fluisterde het meisje.

— Een nette vent, zei Brand.

— Vertel mee er eens wat meer van? vroeg Raffles.

— De meesten van ons lieten het zich welgevallen, zei het meisje en hij maakte met hen altijd gekheid. Mijn vriendin vertelde mij dingen, die...

Zij zweeg en haar gezichtje werd weer door een blos bedekt.

— Ik begrijp je, zei John Raffles, je wilt over die vreselijke dingen, die men je heeft verteld, liever niet spreken. Het is een schandaal, dat zulk een sujet weesvader kan zijn. Waarom heb je je niet beklaagd?

— Och mijnheer, zei het kind, geen van ons allen zou het gewaagd hebben, zich over de weesvader te beklagen. Wij zouden verschrikkelijk geslagen en opgesloten worden.

Zij verborg haar gelaat in haar handen en begon zacht te snikken.

— Je kunt mij gerust alles vertellen, zei de Grote Onbekende en streefde nu zacht het blonde haar van het meisje.

Vol vertrouwen, met tranen in de ogen, keek zij hem aan en zei:

— Kort, nadat ik in het weeshuis gekomen was, liet hij mij in zijn kamer komen en toen...

— Nu, en toen?

— Toen wilde hij mij kussen, en ik duwde hem terug. Toen begon hij mij vreselijk uit te schelden en zei, dat hij maatregelen zou nemen. Ik zou nog wel eens aan hem denken. Ik was een domme gans, hij had het zo goed met mij gemeend.

Een paar weken later kwam ik in die vreselijke dienst.

Medelijdend keek Raffles naar het wegende meisje en vroeg:

— Heb je geen familie in Londen?

— Niemand.

— En hoe heet je vader?

— Die heb ik nooit gekend, snikte het meisje.

— En je moeder?

— Zij heet Thomson en was naaister voor een grote zaak in de stad.

— Sprak je moeder nooit over je vader?

— O, jawel, dikwijls haalde zij een portret uit een kast en liet het mij zien. Mijn vader droeg uniform en moeder zei, dat hij van een heel voorname familie was.

Raffles floot zacht tussen zijn tanden.

Het besluit stond bij hem vast, deze zaak nader te onderzoeken.

— Waar is dat portret gebleven? vroeg hij.

— In het weeshuis, klonk het antwoord.

— Weet je dat zeker?

— Ja, het portret en de brieven van mijn vader bevinden zich in een klein verzegeld pakje en zijn in het weeshuis afgegeven, toen de politie er mij bracht.

De weesvader zei, dat ik dat alles terugkreeg, als ik achttien jaar zou zijn. Ik moet er dus nog twee jaar op wachten.

— Heeft je moeder nooit de naam van je vader genoemd?

— Nooit, antwoordde het meisje. Mijn moeder vond het beter, dat ik zijn naam niet wist; het zou mij niet gelukkig maken, die te kennen, zei zij.

Raffles antwoordde hierop niet, maar bleef een poos in nadenken verdiept zitten. Toen ging hij naar het toestel van de huistelefoon en nam de hoorn van de haak.

— James, kom eens even hier, zei hij, nadat hij gehoor had gekregen.

Vijf minuten later werd er op de deur geklopt en trad een reusachtig man binnen. Hij was James Henderson, de chauffeur van Raffles, die voor alle dingen bruikbaar was en zijn meester geheel was toegedaan.

— James, zei Raffles hem, ik heb hier een werkje voor je, evenals onlangs. Zoals je ziet, heb ik een beschermelingetje, die een paar dagen hier moet blijven.

Zij moet weer fatsoenlijke boven- en onderkleding hebben, maar dat kan morgen, het heeft geen haast. Maar wat wél haast heeft, is dat ze een warme kamer en een bed krijgt. Ga jij eens op de logeerkamer kijken hoe de zaken daar staan. In ieder geval zou ik maar een lekker vuurtje in de haard aanleggen, dan kan ze het zich daar aange-naam maken.

— In orde, mylord, zei de reus, knikte in het voorbijgaan het meisje toe, dat van de ene verbazing in de andere viel en ging de kamer uit, om het hem opgedragen bevel te volbrengen.

Nog geen kwartier later was hij al terug, met de boodschap, dat de kamer voor de ontvangst van haar in orde was.

Zodra zijn beschermeling de kamer had verlaten, stak Lord Lister een sigaret op en liep peinzend een paar keren op en neer.

— Ben je zenuwachtig? vroeg Brand, die naar het onrustige heen en weer lopen van zijn vriend keek.

— Het heeft er veel van, zei Raffles.

Ik denk eraan, hoe ontzettend veel ellende de mensen elkaar aandoen. Men staat er bij en weet niet, op welke wijze men de zwakken kan helpen.

Men zou wel een miljoen armen en handen moeten hebben om de ellende te keren, die elk ogenblik door de mensen wordt veroorzaakt.

Nu heb ik pas een beul gestraft of ik ontdekte een nieuwe schurk, die nog meer stokslagen en pleisters verdient dan die Ierse kapitein.

Ik heb erg veel zin, die weesvader dadelijk een bezoek te gaan brengen. Heb je zin met mij mee te gaan?

— Het zou beter zijn, als je een beetje ging rusten, zei Brand. Het toneel in het huis van de kapitein en je val hebben je krachten uitgeput.

— Welneen, glimlachte Raffles, ik voel mij zo fris, alsof ik pas een bad had genomen.

Vijf minuten later waren zij op weg.

Londen lag in diepe rust, toen Raffles en Brand het weeshuis, dat midden in de stad stond, naderden.

— Ik begrijp niet, zei Brand, wat je midden in de nacht in dat gebouw wilt doen.

— Laat dat aan mij over, zei de Grote Onbekende, terwijl hij aan de bel trok om de portier te wekken.

Hol klonk het gelui van de bel door de verlaten gangen van het gebouw, maar niemand kwam opdagen.

— Zie je wel, zei Brand, het zal niets geven; allen zijn natuurlijk in diepe rust en niemand zal er aan denken om de deur te openen, zelfs al wordt het bellen gehoord. Laten we maar naar huis gaan.

Raffles scheen er echter geen zin in te hebben. Zonder te antwoorden strekte hij zijn hand opnieuw naar de belknop uit en nu begon hij zo aanhoudend en krachtig daaraan te trekken, dat de bel luid galmend begon te luiden, zodat de klanken tegen muren en wanden, die van steen waren, weerkaatsten en in de stille nacht een geweldig lawaai maakten, zodat de indruk werd gewekt, alsof het gebouw in brand stond of iets van die aard.

Toch verliep er nog geruime tijd,

voor er iemand kwam en een onvriendelijke stem riep:

— Wie is daar?

— Open onmiddellijk de deur, beval Raffles, ik moet de weesvader dadelijk spreken voor een dringende aangelegenheid.

Er werd een sleutel in het slot gestoken, de deur werd geopend en een oude man met grijs haar in een chambercloack stond voor hen.

Hij hield een lantaarn in de hand.

— Breng mij dadelijk naar de weesvader, beval Raffles hem, terwijl hij de portier een paar shillings in de hand drukte.

De Grote Onbekende wist wat de uitwerking was van een fool. Het gelaat van de man werd vriendelijk en met een glimlach zei hij:

— Wilt u mij de gang door volgen? Ik kan u niet zeggen of het ons zal lukken, de weesvader wakker te krijgen.

Op vertrouwelijke toon fluisterde hij:

— Hij is namelijk enige uren geleden van een diner thuis gekomen en schijnt meer dan één glaasje wijn gedronken te hebben.

Daarna ging de portier hem voor en geleidde de bezoeker door de lange, met tegels geplaveide gang naar het gedeelte, dat voor de weesvader was ingericht.

De portier opende een deur en liet Raffles en Brand in een keurig ingerichte hal.

Hij draaide het licht op en verzocht de heren, plaats te nemen.

Daarna ging hij naar een deur aan zijn linkerhand en klopte zacht aan.

Raffles en zijn vriend vernamen duidelijk de snurkende ademhaling van een man, die zich in de aangrenzende kamer moest bevinden.

Toen de portier voor de tweede keer klopte en geen antwoord kreeg, kwam Lord Lister naast hem staan en sloeg met zijn stok tegen de deur.

Dat scheen te helpen.

Een slaapdrongen stem in de kamer vroeg:

— Wat is er aan de hand?

— Mijnheer, zei de portier, er zijn

twee heren, die u wensen te spreken.

— Wat? riep de stem en uit de klank bleek, dat de slaper wakker was geworden. Nu midden in de nacht? Wat zijn dat voor mensen?

Voor de portier kon antwoorden, riep Raffles op barse toon:

— Doe onmiddellijk de deur open, wij zijn van de politie.

Deze woorden misten hun uitwerking niet. Duidelijk hoorde men, hoe iemand zijn bed uitging en een lucifer afstreek om licht te maken.

Er verliepen een paar seconden, toen werd de deur geopend en de weesvader stond met bleek gelaat op de drempel.

— Wat wenst gij van mij? vroeg hij met bevende lippen.

Uit zijn houding was op te maken, dat hij een slecht geweten had.

— Wij moeten onmiddellijk inlichtingen van u hebben, zei Raffles, het betreft het dienstmeisje Dorothy, die van u in dienst is gekomen bij kapitein Mac Govern.

— Wat is er met het meisje? vroeg de weesvader. Een zucht van verlichting ontsnapte aan zijn lippen, toen hij hoorde, dat het niet om hem te doen was.

— Wij hebben het meisje een paar uur geleden moeten arresteren, loog Raffles, en hebben, om haar identiteit vast te stellen, de zich bij u bevindende akten nodig.

— Komt gij daarvoor, midden in de nacht? vroeg de weesvader.

— Ja, antwoordde Raffles. Wij komen niet alleen ter wille van die documenten, wij zullen ook zo vrij zijn, u mee te nemen.

De weesvader ging een stap achteruit.

— Mij? riep hij uit. Wat wenst gij van mij?

— Dat zult gij in Scotland Yard horen, breng ons naar uw kantoor, nadat gij u hebt gekleed en stel ons de stukken ter hand, die toebehoren aan Dorothy. Een beetje vlug is ook goed.

Angstig vroeg de weesvader:

— Moet ik als getuige opkomen, of heeft men mij aangeklaagd?

Raffles haalde zijn schouders op.

Inplaats van te antwoorden, zei hij scherp:

— Maak voort, wij hebben geen tijd te verliezen.

Toen de weesvader zijn boord en das niet dadelijk kon vinden, snauwde de Grote Onbekende hem toe:

— Dat ziet niemand in het donker. Kom mee zonder boord.

De weesvader, die tijd wilde winnen, zei:

— Ik bid u. Als weesvader van een grote inrichting kan ik toch zo niet gaan.

— Jawel, zei Lord Lister, dat is geen bezwaar. Voorlopig zijt gij hier niet meer weesvader, gij zijt mijn arrestant.

De knieën van de man knikten. Hij wankelde, zodat Brand en Raffles hem moesten steunen, toen zij naar het kantoor gingen om daar uit een kast de akten en het door Raffles gewenste pakket met de brieven en portretten te halen.

Zorgvuldig stak de Grote Onbekende het pakket in zijn zak, terwijl hij Brand de documenten gaf.

Daarna zei hij tot de weesvader:

— Vooruit. Er is haast bij. Wij hebben al veel tijd verloren.

— Mag ik mijn hoed niet even opzetten? vroeg de arrestant.

— Dat behoeft niet in de nacht, zei Raffles.

Terwijl hij dit zei, keek hij zijn vriend aan, die bijna dubbel sloeg van het lachen. Hierdoor aangemoedigd, ging Raffles nog verder.

— Ik mag toch mijn schoenen wel aantrekken, ik heb alleen pantoffels aan, niet eens kousen.

— Die hebt gij als arrestant niet nodig, klonk het antwoord; opdat gij geen poging zult wagen om te vluchten, zal ik u uw bretels ook maar afnemen.

Voor de beambte een afwerende beweging kon maken, had Raffles zijn bretels reeds losgeknoopt en de weesvader moest met twee handen zijn afzakende broek vasthouden.

Daar de man corpulent was, gaf dit een belachelijke vertoning.

Hij deed nog een poging, voor zij op straat waren, door te vragen:

— Mag ik de heren een whisky soda

aanbieden?

— De duivel mag je dat aanbieden, mopperde Raffles, wij bedanken voor dat bocht. En nu vooruit. Kom mee. Niet verder gezeurd.

Hij pakte de weesvader bij zijn kraag, gaf de portier het bevel, de straatdeur open te doen en nam de arrestant mee naar buiten.

De weesvader stond het zweet in dikke druppels op het gelaat en zei zuchtend:

— Wat heb ik toch misdaan, dat men mij als een moordenaar door de straat sleept midden in de nacht?

Lord Lister gaf hem een slag op zijn rug en riep:

— Dat zullen de meisjes uit het weeshuis je wel vertellen. Ik geef je alleen de goede raad, beken openhartig, opdat je een kleine straf krijgt, anders verzeker ik je, dat je minstens tot levenslange gevangenisstraf wordt veroordeeld.

Voorwaarts mars, het plein over. Daar aan de overzij is het politiebureau.

De arrestant ging een licht op. Nu begreep hij waarom men hem had gearresteerd. Een der meisjes, die hij tot zijn slachtoffer had willen maken, had hem verraden. Het zou wel dat meisje geweest zijn, dat hem had tegen gestreefd en dat hij voor straf bij die feeks Mrs Mac Govern in dienst had gedaan.

De onder-inspecteur van politie, die nachtdienst had, keek verbaasd, toen de arrestant werd binnengebracht.

Lord Lister groette kortaf.

Daar de politieagent zijn penning niet vroeg te zien, bleek dat de man de woorden van Lord Lister, die zich voorstelde als: detective Johnson van Scotland Yard, geloofde.

De gearresteerde weesvader was de politieagent een voldoende bewijs voor de identiteit van de detective.

— Ik heb deze man in hechtenis genomen en verzoek u, onmiddellijk proces-verbaal op te maken van het verhoor.

— Waarom brengt gij die man niet, zoals het de gewoonte is, naar Scotland Yard? vroeg de politieman.

— Daarvoor moet gij maar zorgen,

klonk het antwoord, ik moet nog een tweede arrestatie verrichten en wel de inspecteur van het weeshuis.

Hij kon anders wel eens ontsnappen. Wees dus zo goed, de bekentenis van de weesvader, die hij hier zal uitspreken, dadelijk op papier te brengen.

— Alright, knikte de politiebeambte met het hoofd en riep zijn brigadier en zijn secretaris binnen.

— En nu de waarheid, beval Raffles de arrestant scherp, terwijl hij hem met doordringende blik aankeek, denk aan de goede raad, die ik u heb gegeven. Als gij uw misdaden bekent, zult gij een geringe straf krijgen.

De gevangene was als verpletterd in een stoel gezonken en droogde met zijn mouw, want hij had geen zakdoek bij zich, het zweet van zijn gelaat.

Hij dacht er niet aan zich te verdedigen. Hij was door Raffles overvallen en op niets voorbereid geweest.

Nadat hij de gewone vragen over zijn leeftijd en dergelijke dingen had beantwoord, bekende hij, dat hij zich aan enige strafbare feiten had schuldig gemaakt. Wij zullen hierop niet ingaan en alleen zal het volstaan te zeggen, dat de man, behalve op zedelijk gebied, ook op pathologisch gebied afgedwaald was.

Toen Raffles dit vernam, begreep hij, dat hij hier met een veel ernstiger geval had te doen, dan hij ooit had kunnen denken, zodat hij er op stond, dat alles nauwkeurig werd opgeschreven, opdat de man later, als zijn zaak voor het gerechtshof kwam, niet zou kunnen ontkennen.

Toen het verhoor was afgelopen, begaf de politieagent zich naar een muurfonteinje en nam drie glazen uit een kast. Vervolgens schonk hij ze alle drie vol water en overhandigde er aan Raffles en Brand elk een.

— Alstublieft heren, zei hij, gij zult net als ik behoefte hebben eens duchtig uw mond te spoelen. Wat een zwijn is die vent.

Gij hebt met die vent een goede vangst gedaan. Ik feliciteer u. Ik zal de vent onmiddellijk onder geleide naar Scotland Yard laten brengen.

— Best, zei Raffles. Ik verzoek u

hem een paar regels van mij mee te geven voor hoofdinspecteur Baxter.

De Grote Onbekende ging aan de schrijftafel zitten, nam een dienstenvolp en schreef daarop:

Aan Hoofdinspecteur Baxter,
Scotland Yard.

Daarna nam hij een kaartje uit zijn zak, schreef er enige regels op en sloot het in het couvert.

Hij overhandigde die brief aan de politieagent en vertrok.

Toen hij bij de deur stond, vroeg de politiebeambte hem:

— Brengt gij de inspecteur van het weeshuis ook soms hier? Als dat het geval is, maak ik vast de nodige toebereidselen voor een proces-verbaal.

— Die man gaat direct naar Scotland Yard, zei Raffles.

— Alright, zei de politiebeambte saluerend.

Daarna verliet de Grote Onbekende het politiebureau, en ging naar Charles Brand, die op de straat wachtte en ongerust heen en weer liep.

Een taxi, die leeg voorbij kwam, bracht hen terug naar hun woning in de Cromwellstreet.

Het was drie uur in de ochtend, toen Raffles weer in zijn studeerkamer stond.

Met een ironisch glimlachje legde hij de bretels van de weesvader op zijn schrijftafel en zei:

— Zie je, amice, die man heb ik met een afgezakte broek laten lopen.

Wij zullen de brieven eens gaan lezen en de portretten bekijken om te weten te komen, wie de vader van het ge-roofde dienstmeisje is.

Met een pennemes maakte hij het verzegelde pakket open en nauwelijks had hij een blik geworpen op het portret dat bovenop lag, of hij sprong verbaasd op en riep uit:

— Hoe is dat mogelijk? Het is niet te geloven. Het kan niet waar zijn.

Brand keek zijn vriend verwonderd aan. Deze opende een lade van zijn schrijftafel, nam er een lederen portefeuille uit en haalde daaruit een pak foto's te voorschijn.

Na even gezocht te hebben, overhandigde hij zijn secretaris een portret in cabinetformaat.

— Lees dat eens Charles, wat hier staat, zei hij.

Aan mijn vriend Lord Edward Lister, kolonel van het Schotse regiment lanciers. Ter herinnering aan onze gezamenlijke veldtocht in Brits-Indië.

Met vriendelijke groet,

Lord Cramersford.

Daaronder was een kruis getekend en door Lord Lister erbij geschreven:

Gevallen in de slag bij Ladysmith.

Brand had dit nauwelijks gelezen, toen Raffles hem een tweede foto en wel die uit het pakket van het dienstmeisje overhandigde.

Met verbazing riep Brand uit:

— Dat is hetzelfde portret.

Dezelfde fotograaf heeft het gemaakt en met dezelfde hand als zoëven stond hierop:

Aan mijn dierbare Anny Thomson
van haar trouwe vriend
Lord Robert Cramersford.

— Dat is biezonder toevallig en merkwaardig, zei Brand na enig zwijgen.

— Charles, zei Raffles, vaak heb ik de gewaarwording, alsof ik het werktulgben, niet alleen van levenden, maar ook van afgestorven mensen, om hun onvervulde wensen ten uitvoer te brengen. Ik kan geen andere verklaring vinden voor zoveel vreemde dingen, waartoe ik gebracht word.

Kijk, daar rust onder mijn dak, door mij ontvoerd, om haar uit de slavernij van een schurk te redden, de dochter van de liefste vriend uit mijn jeugd.

Zij aan zij hebben wij in de Indische oorlog gestreden en alle gevaren samen gedeeld.

Toenmaals, bij het legervuur zittende, geen ogenblik zeker zijnde van de kogels van de Guhrki's, beloofden wij elkaar, dat, ingeval een van ons beiden op het slagveld zou blijven, de ander diens zaken zou regelen.

Zoals je hebt gelezen, is mijn vriend gesneuveld.

Toen ik naar Londen terugkeerde, zocht ik diens familie op, die bestond uit de oude Lord Cramersford, zijn vader en een jongere broer, die nu de universele erfgenaam is geworden.

Er viel dus niets te regelen, alles was volkomen in orde.

Toch moest er iets niet in orde zijn, want toen ik Lord Cramersford voor het laatst zag, nadat hij gewond in de barakken achter de linies was gebracht, meende ik te bespeuren, dat hij wat op het hart had.

Hij kon echter niet meer spreken en niet schrijven. Zijn gehele lichaam was verlamd door een kogel in zijn ruggegraat, die diezelfde avond nog een einde maakte aan zijn leven.

Tevergeefs trachtte ik, de geheimzinnige wens van mijn vriend, die blijkbaar doelde op een geheim, te vervullen.

Zijn vader noch zijn broer konden mij ook maar de geringste inlichting geven.

Het leven van mijn vriend scheen tot aan zijn dood zonder menselijke afdwalingen te zijn voorbijgegaan.

Hij zelf was echter gevallen, zonder zich tegenover mij te hebben kunnen uitspreken. Ik wist dus niet, wat ik nog had moeten doen en ik zou misschien nooit meer aan die belofte hebben gedacht, als het tegenwoordige geval er mij niet aan had herinnerd.

— Een wonderbaarlijke schikking van het noodlot, zei Brand. Ik zou werkelijk gaan geloven, dat bovenaardse machten je leiden. Als de tanden van een raderwerk passen de gevolgen van onze wandeling van gisteren in elkaar. De kapitein moest door jou gestraft worden, de dokter moest gehaald worden om diens gelaat te genezen en het dienstmeisje moest het recept bezorgen. Jij moest het verwisselen met een ander en het plan opvatten om het kind te ontvoeren. Eigenlijk is...

Raffles luisterde echter al niet meer; hij had op de stoel voor zijn schrijftafel plaats genomen en begon de brieven van zijn overleden vriend te lezen, die

deze aan zijn geliefde, de moeder van het door Raffles ontvoerde dienstmeisje, had geschreven.

De reeds geel geworden brieven spraken van grote tederheid en nog in de laatste brief, die een dag voor de dood van de afzender was geschreven, hoopte deze op een spoedig wederzien en op een gelukkig huwelijk.

Hij had zelfs het plan, naar de inhoud van deze brief te oordelen, afstand te

doen van de erfrechten van Lord Crammersford om het beminde meisje te kunnen huwen.

Elke brief was vergezeld geweest door een aanzienlijke geldsom en uit allen sprak zoveel liefdevolle bezorgdheid, zoveel groeten, kussen en vragen naar het welzijn van Dorothy, dat men uit elke regel kon lezen, hoe diep de liefde zich had genesteld in het hart van de jonge edelman.

HOOFDSTUK V

DE WEESVADER IN SCOTLAND YARD

Op dezelfde tijd, waarin Raffles deze ontdekking deed, lag de hoofdinspecteur Baxter te slapen op zijn leren divan in het bureau van Scotland Yard.

Hij had nachtdienst gehad en bracht de tijd zo aangenaam mogelijk door op deze wijze.

Plotseling kwam Sullivan hem op onzachte wijze uit zijn slaap wekken.

De hoofdinspecteur wist eerst niet waar hij was, daar hij juist van «De Lustige Weduwe» had gedroomd en persoonlijk op het toneel een liefdes-scene had gespeeld met de schone weduwe.

Inspecteur Sullivan gaf hem een paar flinke porren in de ribben en riep uit:

— Opstaan, hoofdinspecteur. Het politiepouwhuis van de Essexstreet levert daar juist de weesvader van het particuliere weeshuis als arrestant af.

Met verbaasde ogen, en slaapdrongen, staarde Baxter zijn secretaris aan en zei:

— Ben je dronken, Sullivan? Wat moet een weesvader als arrestant in Scotland Yard doen?

— Aha, zei Sullivan, die man zal wel niet veel beter zijn dan sommige van zijn collega's in verschillende graafschappen.

Hoofdinspecteur Baxter was intussen opgestaan en viel Sullivan in de rede met de woorden:

— Ben je klaar met die preek?

— Ja, zei Sullivan, maar het vervolg

komt nog, namelijk de weesvader zelf, die hiernaast in de kamer zit.

Het is merkwaardig. Ik heb hem gevraagd of hij wel eens prikkellektuur leest. Maar de man weet niet eens, wat dat is.

— Houd nu eindelijk eens op met je voordracht en vertel mij liever, wat dat is met die weesvader, mopperde Baxter.

— Vraag hem dat zelf, zei Sullivan. Hij heeft een bekentenis afgelegd, het proces-verbaal ligt op uw schrijftafel.

— Wie heeft hem gearresteerd? vroeg Baxter.

— Ach ja, zei Sullivan glimlachend. Ik zou het bijna vergeten. De politie-beambte, die hem naar het bureau in de Essexstreet bracht, zond u een brief. Hier is deze.

Hij overhandigde Baxter een couvert. Snel scheurde deze de enveloppe open en nam er een visitekaartje uit.

Nauwelijks had hij een blik geworpen op de eerste regels, of hij uitte een vloek en ging hijgend op de divan zitten, een onmacht nabij.

— Wat is er aan de hand, hoofdinspecteur? vroeg Sullivan, bezorgd naderbij komend.

Baxter haalde met moeite adem, als een vis, die op het droge ligt.

Met bevende vingers hield hij Sullivan het visitekaartje voor en zei kermend:

— Raffles... Het is weer Raffles...

— Raffles? vroeg Sullivan, terwijl hij

het visitekaartje aannam. Snel las hij het door en riep toen luidkeels lachend uit:

— Schitterend, hoofdinspecteur. Gij moet beslist bij de koning een decoratie aanvragen voor John Raffles.

Ik zal het verzoek ook ondertekenen en ik geloof, dat alle politiebeambten van Scotland Yard zich dolgraag bij ons zullen aansluiten. Hebt gij gelezen, wat Raffles schrijft?

— Neen, zei Baxter zuchtend.

— Luister dan. Hij schrijft:

Waarde hoofdinspecteur. Hierbij zend ik u een exemplaar van de menselijke boosdoeners, zoals de fantasie van een schrijver er nauwelijks een zou kunnen vinden. Hij is weesvader en daarbij een gemene misdadiger op het gebied van de zedelijkheid.

Ik verwijs u daarvoor naar het proces-verbaal, dat opgemaakt is en hierbij gaat.

Ik feliciteer u met deze nieuwe aanwinst voor de gevangenis en blijf met hoogachting voor u en uw werk,

JOHN RAFFLES.

Sullivan nam zijn pijp uit zijn zak en begon die met fijne tabak te stoppen, terwijl Baxter nerveus zijn duimen om en om draaide.

Sullivan streek zacht een lucifer aan, wachtte tot de damp was vervlogen en genoot met de kalmte van een fijnproever van de tabak.

Nadat hij Baxter enige rookwolken in het gezicht had geblazen, zei hij:

— Wat zal ik met de weesvader doen? Wilt gij die man ook een verhoor afnemen? Wij mogen blij zijn, dat Raffles ons een dergelijk walgelijk individu stuurt, om zoals hij ons schrijft, onze verzameling te completeren.

Baxter riep woedend uit:

— Ik heb niets tegen de arrestatie van die schurk en ben blij, dat die booswicht zijn welverdiende straf krijgt. Maar... hij zweeg, klemde zijn lippen op elkaar en rolde met zijn ogen..., het ellendige van de zaak is, dat Raffles mij weer tegenover de wereld heeft geblameerd.

Het mocht, wat mij betreft, duizendmaal een erger misdadiger zijn dan die weesvader. Als Raffles hem mij moet zenden, heb ik liever dat hij in vrijheid was gebleven.

— Een mooie opvatting, zei Sullivan. Vat gij op die manier ons beroep als detective op? Op die manier zou ik liever misdadiger dan politiebeambte zijn.

De ogen van de hoofdinspecteur Baxter begonnen nog woester in hun kassen heen en weer te rollen.

— Houd je geestigheden voor je, Sullivan. Ik zeg je dat voor de honderdste keer. Je grote mond zal je nog eens je baantje kosten.

Sullivan zuchtte met een glimlachend gezicht en zei:

— Grote Hemel. Ik wou, dat mijn grote mond zo onuitstaanbaar voor je werd, dat je genoeg van mij kreeg. Want het is heus geen genot om bij een hoofdinspecteur voor secretaris te moeten spelen.

— O ja? vroeg Baxter. Nu dit verzeker ik je, Sullivan, dat ik, als ik morgen mijn einde voelde naderen, je bij mijn opvolger zou aanbevelen als de bekwaamste van al mijn politiebeambten en het meest geschikt voor het baantje van secretaris. En dit alleen om je een genoegen te doen. En nu verzoek ik je om voortaan wat meer eerbied voor mij aan de dag te leggen.

— Dat kan ik u beloven, zei Sullivan glimlachend, de eerbied, die ik voor u moest hebben, hoofdinspecteur, voel ik alleen voor John Raffles.

— Zwijg toch eindelijk eens van Raffles, riep Baxter uit. Ik wil van die man niets meer horen.

— Ja, zei Sullivan glimlachend, dat zoudt u wel willen. Niets meer te horen van John Raffles. Maak je daarover echter niet ongerust, hij zorgt er zelf wel voor, dat er voortdurend over hem wordt gesproken.

De laatste woorden had hij onduidelijk gemompeld, zodat Baxter deze niet had verstaan en op diens vraag antwoordde:

— Wat zeg je, Sullivan? zei deze:

— Niets, hoofdinspecteur, ik dacht alleen maar.

— Hier wordt niet gedacht, riep Baxter uit.

— Ik zal er mijn best voor doen, zei Sullivan.

— Goed, riep Baxter uit. En doe nu eindelijk eens, wat ik u als chef beveel. Laat ons de nodige maatregelen nemen wat betreft de arrestant, opdat ik eindelijk wat rust kan nemen.

— En ik weer kan genieten van mijn boek, zei Sullivan. Ik lees daar juist een verhaal over Sherlock Holmes en ben nieuwsgierig, op welke wijze hij deze keer de schurken naar de duivel jaagt. Men geniet ervan als men leest, hoe zo'n misdadiger, niet een man van eer, zoals Raffles, gepakt wordt.

— Ik zal morgen, stooft de hoofd-inspecteur op, een bevel uitvaardigen, waarin mijn politiebeambten lezen verboden wordt.

— Ha, ha, zei Sullivan glimlachend, een dergelijke dwingelandij bestaat niet in ons vrije Engeland. Het zou heel goed voor u zijn, als gij eens een blik wierpt in die boeken, want daardoor leert men de schurken kennen en verachten.

Bovendien wordt men er minstens vijftig procent verstandiger van, wat wij alle twee biezonder goed kunnen gebruiken.

Ik moet u eerlijk bekennen, dat ik er u tot dusverre sterk van verdacht, thuis dezelfde boeken te lezen, want, behalve waar het Raffles betreft, wordt menig misdadiger door u geknipt.

— Wie zegt u dat? beet de hoofdinspecteur hem toe. In elk geval, hoe het ook zij, lees ik niet gedurende mijn diensturen, dan heb ik wel wat anders te doen.

— Ongetwijfeld, zei Sullivan luid en liet er zacht op volgen:

— Bijvoorbeeld een uiltje vangen.

— Als men met u redeneert, zei Baxter, komt men tot geen resultaat. Ik geloof, Sullivan, dat je de beste visvrouw van Londen omverpraat...

Nu zal ik mij eindelijk eens met de weesvader bezig houden.

Hij opende de deur van het vertrek naast zijn bureau en ging daar binnen. In die kamer wachtte de weesvader, on-

der bewaking van twee politie-agenten, op zijn verhoor.

Met een gewichtige uitdrukking op zijn gelaat keek de hoofdinspecteur de arrestant minachtend aan en zei:

— Jij bent een nette vent. Wij mogen van geluk spreken, dat wij je eindelijk hebben gearresteerd.

Sullivan, die op de achtergrond stond, kon een glimlach niet onderdrukken.

— Sinds lange tijd heb ik je in stilte laten gadeslaan, zei Baxter.

— Het zal er mee eindigen, mompelde Sullivan, dat hij hem zelf in hechtenis heeft genomen.

— Wat hebt gij te antwoorden op de beschuldigingen? vroeg Baxter de arrestant.

Met gebogen hoofd en neergeslagen ogen zei deze stamelend en op huilende toon:

— Ik heb alles bekend en verzoek om een zachte straf.

— Doe niet alsof je een oud wijf was, door op zo'n huilende toon te spreken, riep Baxter uit.

Dat had je vroeger moeten doen. Nu is het te laat. Maar zo zijn jullie, schurken, allemaal. Eerst voer je allerlei misdaden uit en later heb je er spijt van.

Je huilt echter niet om je slachtoffers, maar alleen omdat je zo dom bent geweest, je te laten arresteren.

Maar... de hoofdinspecteur zette trots een hoge borst op, jullie vergeten maar al te vaak, dat jullie te doen hebt met mij, hoofdinspecteur Baxter van Scotland Yard. Jullie vergeten, dat ik met Argusogen over Londen waak en jullie schurken, allemaal breng waar jullie thuis hoort.

Jullie denken er nooit aan, dat tot dusverre nog geen enkele misdadiger het tegen mij heeft uitgehouden.

— Behalve Raffles, zei Sullivan, maar zó zacht dat alleen Baxter het hoorde.

De woedende blik, die deze op zijn secretaris wierp, maakte hem echter in het geheel niet bang, maar amuseerde hem zodanig, dat hij zijn mond vertrok tot een brede grijnslach, zodat de hoofdinspecteur zijn niet al te witte en regelmatig tanden kon zien.

— Ga zitten, snauwde Baxter hem toe. Of denk je, dat je hier bent om in een hoek te staan grijnslachen? Je werkt in de laatste tijd zeer slecht en als dat zo door blijft gaan...

Hij zweeg en Sullivan vulde de zin aan:

— Dan ontslaat gij mij.

— Schrijf, beval Baxter nogmaals en Sullivan ging gehoorzaam zitten op zijn gemak verder rokend en maakte zich met de kalmte van iemand, die tijd in overvloed heeft, klaar om te gaan schrijven.

— De weesvader van...

— Pardon, hoofdinspecteur, ik ben nog niet zo ver, zei Sullivan.

— Voor den duivel, wanneer kun je dan beginnen?

Met onverstoorbare kalmte zei Sullivan:

— Zodra ik mijn pijp heb weggelegd en een vulpen zal hebben gevonden. Want...

Hij zweeg enige ogenblikken en bekeek zijn vulpen.

— ...In de laatste tijd zijn de stalen pennen, die gij mij geeft, van zulk een

ellendige kwaliteit, dat ik er niet mee kan schrijven. Deze bijvoorbeeld heeft de eigenaardigheid, slechts een punt te hebben.

Hoofdinspecteur Baxter stiet een lange vloek uit en terwijl de twee politieagenten met moeite hun lachen bedwongen, schreeuwde hij Sullivan toe:

— Wil je nu schrijven of niet? Beklaag je over de pennen bij de leverancier. Ik maak ze niet.

— Dat is gelukkig, zei Sullivan, anders zouden ze zeker volkomen onbruikbaar zijn. Nu kunt u wel beginnen, hoofdinspecteur.

Zonder zijn secretaris met een blik te verwaardigen, begon Baxter het bericht over de gevangenneming van de weesvader te dicteren.

Sullivan had slechts één bezwaar tegen het proces-verbaal en wel dit, dat de hoofdinspecteur in het bericht verzweg, dat Raffles eigenlijk de handelende persoon in deze zaak was geweest en niet Baxter.

Daarna werd de weesvader weer naar een cel gebracht.

HOOFDSTUK VI

HAAR VADER

De volgende dag hadden de Londense dagbladen kolommen vol staan over de laatste gebeurtenissen, die zowel op John Raffles als op de weesvader en ook op het gebeurde met de tanden van de Grote Onbekende ten huize van de kapitein van de Ierse garde, betrekking hadden.

Bijna de hele pers vierde kapitein Mac Govern als een nationale held en gaf zijn woorden weer, alsof ze met de waarheid strookten.

De humoristische bladen gaven satirieke tekeningen van Raffles en bespotten hem, omdat hij eindelijk zijn meester had gevonden.

Toen Lord Lister in de namiddag, hij had tot een uur geslapen om uit te rusten, aan de lunchtafel verscheen, snelde

Brand opgewonden met een pak kranten naar hem toe en riep uit:

— Je bent voor de gehele wereld geblameerd, Edward. Men maakt jou op allerlei manieren belachelijk vanwege het verlies van je twee tanden, want, zoals hier in de Times staat te lezen, heeft de kapitein van de Ierse garde aan de reporters medegedeeld, dat hij een ervan als trofee aan zijn horlogeketting zal dragen, terwijl van de andere een broche voor zijn vrouw zal worden gemaakt.

Brand had verwacht, dat Raffles zich ook over het artikel zou opwinden. In plaats hiervan echter glimlachte hij en zei:

— Dat had ik wel verwacht, Charles, maar voor alles ben ik zo hongerig als

een wolf en hoop, dat je voor een flink ontbijt hebt gezorgd.

— Ik begrijp je kalmte niet, zei Brand, terwijl Raffles aan tafel ging zitten. Ik vind het onverklaarbaar; je goede naam staat op het spel.

— Onzin, zei Raffles met een glimlach, mijn naam staat niet op het spel, doch alleen die van de kapitein.

— Je houdt er een eigenaardige opvatting op na, Edward, maar ik moet je eerlijk bekennen, dat na de artikelen, die de hele pers omtrent jou heeft openbaar gemaakt, geen Londense straatjongen meer respect voor je zal hebben.

Inplaats van jou is nu die beul de nationale held geworden.

Zoals de dagbladen melden, hebben alle worstelclubs hem tot erelid benoemd. De koning heeft hem zelfs in audiëntie ontvangen, zich jouw tanden laten tonen en hem voor zijn heldendaad een hoge onderscheiding verleend.

— Naar ik hoop de olifantsorde, zei Lord Lister met een glimlach. Wat is er overigens voor nieuws? Staat er iets over de weesvader in de krant?

— Jazeker, zei Brand. Maar niemand vermoedt, dat jij het bent, die de vent onmaskerd heeft.

— Haha, lachte Raffles, wie heeft hem dan gearresteerd?

— Volgens de berichten de hoofdinspecteur Baxter van Scotland Yard.

— Zo, dus die wil mij ook al mijn kroon ontnemen. Nu ik gun hem dit pretje, als je, hoop ik, wel begrijpen kunt.

Zonder mij kon die man niemand in hechtenis nemen. Hij heeft zich ditmaal weer met roem overladen. Maar ik verzeker hem, dat hij per slot van rekening toch weer de kous op zijn kop zal krijgen.

Een merkwaardig man. Ik mag hem wel. Men kan best met hem omgaan en ik hoop van ganser harte, dat hij nog jarenlang in functie zal blijven.

Ik zal daarom, opdat zijn goede naam onbevlekt blijft, niets omtrent de eigenlijke opdracht van de zaken openbaar maken.

Daarentegen moet ik, wat de kapitein

betreft, de koning mededelen, dat hij mij een onderscheiding moet doen toekomen, wanneer iets dergelijks voor mijn tanden wordt uitgereikt. Zij zijn namelijk in mijn mond gegroeid en niet in die van de kapitein.

Brand glimlachte vrolijk en zei:

— Wil je die vent je tanden laten houden?

— Ik denk er niet aan, zei Raffles, ofschoon ik nog niet weet, op welke manier ik ze terug zal halen.

Weldra had hij zijn lunch geëindigd, stak een sigaret op en leunde op zijn gemak in zijn leunstoel achterover.

Hij dacht enige seconden na en rookte zijn sigaret.

Brand stoorde hem niet en las de kranten verder door...

Eindelijk stond Raffles op en zei:

— Roep mijn beschermeling eens hier. Ik wil het meisje meencmen en haar voorstellen aan haar grootvader, Lord Cramersford.

Brand verliet de kamer en keerde weldra met Dorothy terug.

Met stralende ogen kwam het meisje binnen. Henderson had met zijn gewone voortvarendheid er voor gezorgd, dat haar een compleet stel onder- en bovenkleden ten dienste stond toen zij ontwaakte en hij had daarbij niet op geld gelet. De goede reus wist, dat zijn meester altijd zeer royaal was en had de mooiste en duurste dingen gekocht.

Haar linnengoed was zo mooi, dat het wel als uitzet voor de dochter van een of ander Lord had kunnen dienen, terwijl hij een aantal rokken, blousen en japonnen had gekocht die daar niet voor onderdeden.

Dorothy was er niet weinig verlegen mee geweest, toen zij al dat moois 's morgens op haar kamer vond, maar daar er niemand kwam om haar inlichtingen te geven, koos zij het eenvoudigste uit wat zij onder de voorraad kon vinden en trok dat aan.

Maar juist dat eenvoudige stond haar best. Zij had daardoor een heel ander uiterlijk gekregen en niemand zou in het keurige dametje in haar wollen costuum, dat haar om de leden als gegoten zat, een dienstmeisje hebben vermoed.

Raffles was in de wolken toen hij haar zag.

Vriendelijk ging hij haar tegemoet, reikte haar de hand en zei :

— Mijn kind, ik hoop, dat je goed geslapen hebt in mijn huis en dat je je beter voelt dan gisteren. Over een paar weken zal je wel weer op kracht zijn gekomen. Heb je nog iets op je hart?

— Ik dank mylord, zei het meisje met zachte stem, ik heb niets meer te verlangen.

— Ik geloof toch, dat er iets is, wat je graag zoudt willen, zei Raffles.

Het meisje keek hem met haar grote blauwe ogen aan en zei :

— Ik weet niet, wat u bedoelt.

— Zou je de portretten van je vader niet graag willen hebben? vroeg Raffles.

Een blos van vreugde kleurde de wangen van de arme wees en met bevende lippen zei zij :

— O, jawel mylord. Als ik die eens terug kon krijgen...

— Kom eens hier, zei Raffles, naar zijn schrijftafel gaand, waarop het portret lag, dat zijn gesneuvelde vriend hem in Indië had gegeven.

Nauwelijks had het jonge meisje een blik op het portret geworpen, of zij uitte een kreet, nam het portret op en drukte het aan haar lippen.

Tranen stroomden uit haar ogen en met bevende stem riep zij uit :

— Mijn vader, mijn goede vader. Eindelijk heb ik zijn portret terug.

Raffles keek vol vreugde naar het meisje. Daarop zei hij tot haar :

— Verbaast het je niet, dat ik dit portret heb?

— Daaraan dacht ik nog niet eens, mylord, zei zij.

— Lees eens, wat op het portret staat, verzocht Raffles haar.

Met haperende stem las het meisje de opdracht en daarop de door Raffles gemaakte aantekening en het overlijden van haar vader.

Met de uitroep: Mijn arme, lieve vader, zonk zij in een stoel neer, terwijl zij zacht snikte.

Raffles kwam naast haar staan en zei met gedempte stem :

— Je bent in goede handen, kind. Een paar uur voor zijn dood beloofde ik je vader plechtig, voor jou, van wiens bestaan ik nog geen flauw vermoeden had, op dezelfde wijze te zorgen, als hijzelf zou hebben gedaan.

Misschien stelt het je gerust, dat ik de beste vriend van uw vader ben geweest en dat ik de laatste mens was, die hij op de aarde zag.

Het meisje keek met betraande ogen naar hem op en, plotseling voor hem neerknielend, greep zij zijn twee handen en bedekte ze met een kus.

Raffles trok zijn handen deze keer niet terug.

Hij voelde, dat het meisje in hem geen vreemdeling meer zag.

Behoedzaam, alsof zij een kind was, tilde hij haar op, zette haar in een stoel en streekte haar lokken.

Na een pauze vervolgde Lord Lister :

— Heb je gelezen, wie je vader was? Je hebt mij gisteren verteld, dat je zijn naam nooit had gehoord.

— Neen, zei zij zacht, in mijn vreugde het portret te zien, lette ik niet op het geschrevene.

— Luister, ging Raffles voort. Je vader was een officier en diende met mij in hetzelfde regiment.

Hij was dapper en nu nog, na lange jaren, is zijn naam een der meest geadachte in het leger.

Raffles zweeg.

In gedachten zag hij zijn gesneuvelde vriend terug, een knappe, enigszins lichtzinnige jongeman, die een hart van goud had gehad en geen vlieg ooit kwaad had gedaan.

— Ach, vertel toch verder, vroeg Dorothy. Ik zou zo graag nog meer van mijn vader willen horen.

— Je vader was een Lord, vervolgde Raffles. Zijn familie behoort nu nog tot de meest goede van Engeland.

Je grootvader was de oude Lord Cramersford. Hij woont hier in Londen en is kamerheer van de koning. Ik ben van plan, hem nu met jou te gaan opzoeken en hoop, dat de oude heer jou, het enige kind van zijn gestorven zoon, vol liefde aan zijn hart zal drukken en tot zich nemen.

Het gelaat van het meisje werd plotseling bleek.

Raffles zag dit en vroeg haar:

— Waarover maak je je ongerust?

— O, mijnheer, zei de wees, ik ben bang. Breng mij niet naar die oude Lord. Laat mij bij u blijven. Ik wil graag voor u werken.

— Zo, zo, glimlachte Raffles. Als je niet een lady was en de erfgename van een Lord, zou ik je voorstel dadelijk aannemen.

— Verstoot mij niet uit uw huis, vroeg het meisje opnieuw. Gij hebt mijn vader beloofd, voor mij te zullen zorgen. Ik ben geen Lady, ik ben alleen maar een dienstmeisje. Ik vind het heerlijk, om in uw keuken bezig te zijn.

— Je bent een lief kind, zei de Grote Onbekende, maar ik kan je wens niet vervullen. Zelfs al zou de oude Lord je niet willen erkennen, dan nog moet ik je als een Lady laten opvoeden evenals je vader dat gedaan zou hebben. Of zou je willen hebben, dat ik mijn belofte, zou verbreken?

Met een ontkennend hoofdschudden fluisterde het meisje:

— Neen, een belofte moet men houden.

— Nu je alles weet, vervolgde Lord Lister, haar hand in de zijne nemend, moet je ook maar alles aan mij overlaten. Je vader, was een voornaam Engels officier en zou zijn dochter nooit een dienstmeisje laten worden. Maar kleed je nu aan en ga met mij mee.

Brand had met belangstelling dit toneeltje gadegeslagen.

De bewondering voor zijn vriend bereikte het toppunt en voor Raffles de kamer verliet, kwam Brand naar hem toe en zei ontroerd:

— Edward, jij bent de beste kerel, die ik ooit heb ontmoet.

Lord Lister keek hem ernstig aan en zei:

— Beste Charles, ik handel altijd naar dat ene woord dat voor ons allen geldt en dat luidt: Bemin je naaste als jezelf.

— Het zou beter zijn in de wereld, zei Brand, als alle mensen daarnaar handelden, maar helaas...

Brand keek peinzend voor zich uit, ging naar de tafel terug, naar de kranten, om gedurende de afwezigheid van zijn vriend de tijd met lezen door te brengen en zuchtte:

— Helaas, dat is zo.

HOOFDSTUK VII

OOG OM OOG, TAND OM TAND

Eerst tegen de avond keerde Raffles naar zijn huis terug.

Brand was al een beetje ongerust over zijn lang wegblijven.

Opgewonden kwam Lord Lister zijn studeerkamer binnen en wierp met een heftigheid, die zijn vriend niet van hem gewend was, zijn hoed op de divan, terwijl hij uitriep:

— Charles, men zou werkelijk gaan geloven, dat het eergevoel uit de wereld verdwenen is.

— Wat is je dan overkomen? vroeg zijn vriend, terwijl Lord Lister ging zitten en, om tot kalmte te komen, een sigaret opstak.

Nadat hij even had gerookt, zei hij:

— Ik was een dwaas. Ik had het eigenlijk kunnen vermoeden. Maar de manier, waarop die oude, uitgedroogde Lord Crammesford mij behandelde, de enige vriend van zijn oudste zoon, is schandelijk.

Eindelijk, toen ik tegen zijn houding opkwam, werd hij zelfs ordinair en wees mij met het ongelukkige meisje, voor wie ik om een tehuis kwam, de deur.

Lord Lister rookte een poosje en Brand schudde zwiingend zijn hoofd.

Na een paar seconden vroeg hij:

— Wat denk je nu te doen?

Raffles stond op en liep de kamer enige keren door en zei:

— Je weet wel, dat ik niemand nodig heb en dat ik het meisje, ook zonder

hulp van haar grootvader, een nette opvoeding kan geven.

Ik zal echter een der beste advocaten van Londen haar aanspraken op haar vaderlijk erfdeel toevertrouwen. Wat staat er in de avondbladen, Charles?

— Ik heb ze nog niet gelezen, maar hier zijn ze, zei Brand.

Raffles nam de krant op en nauwelijks had hij een blik op het eerste blad geworpen of hij riep glimlachend uit:

— Charles, luister eens. Ik verzeker je, dat ik nu geld zal verdienen als water. De Times meldt, dat teaterdirecteuren, eigenaars van museums, Amerikanen en nog een massa andere mensen, kapitein Mac Govern ongelooflijke sommen voor mijn twee tanden hebben geboden.

— Dat voorzag ik al, zei Brand glimlachend. Ik begrijp niet, op welke wijze jij daarbij geld kunt verdienen.

Raffles glimlachte opnieuw en zei:

— Ik zal die taak van hem overnemen en de mensen mijn tanden verkopen.

Brand vroeg verbaasd:

— Wil jij je tanden verkopen?

— Natuurlijk, klonk het antwoord. Ik verzeker je, dat ik daar zoveel geld uit zal slaan, dat als ik het haar geef de dochter van mijn overleden vriend een der rijkste meisjes van Engeland zal worden.

— Wil je dan zonder tanden gaan lopen? vroeg Brand.

Raffles tikte met zijn vinger tegen het voorhoofd van zijn vriend en antwoordde:

— Charles, waar zitten vandaag je hersens? Tik eens vlug de volgende advertentie voor de kranten en laat ze zo groot mogelijk drukken, dat ze een halve bladzijde beslaan.

Hij dicteerde:

TANDEN VAN RAFFLES

bledt John Raffles persoonlijk aan liefhebbers te koop aan.

Bij het ongeluk in het huis van kapitein Mac Govern heeft John Raffles enige tanden verloren. Deze wil

hij ten behoeve van liefdadige doeleinden aan de meestbiedenden door notaris Smithson, Strand, 116, laten verkopen.

Belangstellenden kunnen zich morgen in de loop van de dag tot deze wenden.

— Ziezo, zei Raffles, je moet deze advertentie aan de krant bezorgen en meteen notaris Smithson melden, dat ik hem morgen een paar tanden zal sturen, die hij tegen de hoogste prijzen aan liefhebbers kan verkopen.

Ga verder naar de gebroeders Brill, de bekende tandartsen en koop daar een stuk of twaalf kunsttanden tegen vijftien shilling per stuk. Die moet je mij brengen. Ik zal ze met een brief aan Smithson sturen.

Als er zoveel kooplustigen komen als ik denk, zal morgen geen enkele tandarts in Engeland nog kunsttanden in voorraad hebben, want ik zal ze allen hebben gebruikt.

Brand barstte los in een schaterlach en zei:

— Eduard, je bent en blijft een geniale vent.

Raffles keek zijn vriend aan, zonder zijn ernst te verliezen en zei:

— Heb je daar ooit aan getwijfeld?

Daarna verhelderde een glimlach zijn gelaat en hij zei:

— Ga nu heen, beste jongen en maak dat zaakje met de tanden eens keurig in orde.

Ik ben van plan de mijnen terug te halen.

* * *

Kapitein Mac Govern zat met zijn vrouw en enige vrienden aan een souper, toen het dienstmeisje hem een visitekaartje bracht met de woorden:

— Deze heer is van de krant en wenst u te spreken.

Onmiddellijk verstomde het gesprek aan de tafel.

De kapitein stond op en zei:

— Breng de journalist hier.

Toen het dienstmeisje was heengegaan, zei hij tot zijn gasten, merendeels familieleden van zijn vrouw:

— Weest allen zo vriendelijk, uiterst

voorkomend te zijn tegenover deze heer, want hij is een vertegenwoordiger van de koningin der aarde, een mens, die door zijn woorden iemand beroemd kan maken. Hij komt mij waarschijnlijk opnieuw interviewen.

Allen wachtten zwijgend toen de vreemdeling, een keurig gekleed heer, de eetkamer binnenkwam en met een buiging voor de gasten zich tot de kapitein wendde met de woorden:

— Ik ben de vertegenwoordiger van de New York Herald en kreeg telegrafisch opdracht van de directie om u te verzoeken, mij de wonderlijke geschiedenis van uw overwinning op Raffles voor mijn blad te willen mededelen. Ik moet nog deze nacht een telegram over deze aangelegenheid verzenden.

Gestreed boog de held voor de vreemdeling en begon, voor de honderdste keer in de laatste twee dagen, zijn opgesmukt verhaal over de bokslerslag en zijn zege over Raffles te vertellen.

— Ziet gij, zei hij, toen zijn verhaal uit was, hier zijn de tanden. Een ervan heb ik aan mijn horlogeketting en mijn vrouw heeft de andere aan haar armband hangen.

— Mag ik die overwinnings-trofeeën eens van dichtbij zien? vroeg de vreemdeling bescheiden.

Opnieuw boog Mac Govern gevleid, wendde zich tot zijn vrouw en zei:

— Geef mij je armband eens aan, Eulalia.

— Hier is hij, zei de spichtige dame en gaf hem het zware sieraad, waaraan de tand hing.

Daarna haakte de kapitein zijn gouden horlogeketting, waaraan zijn horloge was bevestigd, los en gaf de twee dingen aan de vermeende verslaggever.

Deze bekeek de tanden nauwkeurig en zei:

— Het zijn de tanden, ik herken ze.

— Wat? riepen alle gasten en de kapitein vroeg:

— Hoe kent gij ze?

— Wel, zei de vreemdeling en zijn stem klonk plotseling scherp, ik zal mijn eigen tanden toch wel kennen, maar...

Hij zweeg een oogenblik en trok de valse baard van zijn kin.

— Gij kent mijn bokslerslag immers nog wel, en opdat gij de kranten nog meer berichten kunt zenden, wil ik een ervan als souvenir achterlaten.

Oog om oog, tand om tand, voegde hij er bij, naar de kapitein toesnellend.

Zo bleek als een dode en verstijfd van schrik, niet in staat om één woord te zeggen, week de kapitein voor Raffles terug.

Als verlamd zaten de gasten om de tafel.

Bliksemsnel, voor de kapitein zich kon verdedigen, kwam een geweldige vuistslag neer op het gelaat van Mac Govern, zodat zijn vals gebit onder de tafel viel en hij zelf als een meelzak neerviel.

— Oog om oog, tand om tand, zei Raffles.

Glimlachend nam de Grote Onbekende het gebit op, maakte een spottende buiging voor de gasten en zei:

— Ik wilde ook graag een paar tanden als sieraad hebben.

Voor de gasten tot bezinning waren gekomen, was Raffles verdwenen.

Enige oogenblikken later werd er als dolzinnig om de politie geroepen en het duurde niet lang of van het politiebureau in dezelfde straat kwamen enige agenten het huis binnen.

Verbaasd en hoofdschuddend hoorden zij aan wat er gebeurd was.

Weer kwamen de verslaggevers en nu vernamen zij de waarheid en begrepen, dat de held van de Ierse garde alles gelogen had.

— Aha, zei de redacteur van de Times, ik vermoedde al, dat hier iets was gebeurd, want een half uur geleden kreeg ik een vreemde advertentie. Daar in stond, dat Raffles zijn tanden had teruggehaald en ze morgen bij notaris Smithson aan de meestbiedende zou laten verkopen.

— Mijn armband heeft hij ook meegenomen, zei de vrouw van de kapitein klagend.

— En mijn horloge met ketting en de onderscheiding van de koning, jammerde Mac Govern.

Glimlachend verlieten de politieambten en de verslaggevers het huis.

De volgende dag lachte geheel Londen en bij notaris Smithson kwamen honderden mesen, die hij met een goed geweten, op hun vraag naar de tanden van Raffles, kon antwoorden:

— Inderdaad, zij komen uit de mond van de Grote Onbekende. Hij heeft ze mij zelf gestuurd...

Toen de notaris die avond Brand een bedrag overhandigde van negentigduizend pond sterling voor tweehonderd en elf verkochte tanden, zei hij glimlachend:

— Jammer, dat het laatste dozijn niet vol is geworden.

Raffles verzond nog diezelfde nacht het volgende bericht aan de Engelse pers:

Ik heb mijn tanden verkocht en notaris Smithson kon met een gerust geweten verzekeren, dat ze van mij waren. Het waren er tweehonderd en elf. Elkeen van de kopers zal nu vragen of de tanden werkelijk uit mijn mond kwamen.

Helaas, neen, zulk een grote mond, die tweehonderd en elf tanden kan bevatten, bezit alleen kapitein Mac Govern van de Ierse garde.

Ik hoop, dat Zijne Majesteit de koning mij voor het feit, de Ierse garde van zo'n held van de koude grond te hebben bevrijd, de onderscheiding laat behouden, die ik aan de kapitein heb ontnomen.

Toen de koning deze nieuwe daad van Raffles las, zei hij:

— De koningen van Engeland hebben tegenwoordig geen hofnarren meer, maar zij hebben ze ook niet meer nodig.

Deze gentleman is voor mij en de Engelse politie meer waard dan de zes gebochelde hofnarren van koningin Elisabeth en opdat hij zal zien, dat ik van een goede scherts houd en er dankbaar voor ben, dat hij mij van zulk een officier afhelpt, verleen ik aan Lord Edward Lister, alias John Raffles, de onderscheiding, die hij de gewezen kapitein heeft afgenomen.

Toen Baxter dit las en naar zijn leeg knoopsgat keek, zei hij zuchtend tot Sullivan:

— Je hebt gelijk. Als ik niet hoofdinspecteur Baxter was, zou ik de Grote Onbekende, John Raffles willen zijn.

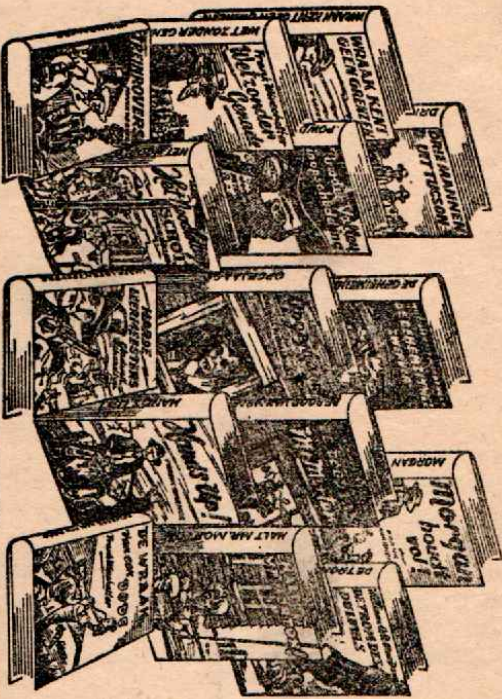
DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

Het cocaïne komplot

15 Nieuwe titels WILD-WEST serie

voor de helft van de prijs!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET PRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

betalbaar met f 5.- per maand

1. Trenrovers, door Frank Warner
2. Het Noodelstige Schot door Arthur Madras
3. Harde Leerverweeters door Gladwell Richardson
4. Hande Up door Frank Warner
5. De wraak van een Dode } beide door Frank Winchester
6. Wraek zonder Gonde }
7. Powder Valley in opschudding door Parr Fidd
8. Opgelagd door Gladwell Richardson
9. De dood van Mr. Merton } beide door William
10. Halt, Mr. Merton } Calr MacDonald
11. Wraak kent geen grenzen door Frank Warner
12. Drie Mannen uit Tucson door Arthur Madras
13. De getelmsinnige zwerfver door William Calr MacDonald
14. Morgan houdt vol door Frank Warner
15. De Trom des Dulvels door William Calr MacDonald

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten f 88.50. Nu slechts f 44.25, desgewenst betaalbaar met f 5.- of meer per maand, zonder enige verhoging. Zend nog heden reevanstaande bon in.

LEIDSEGRACHT 108 - A/DAM-C.
Postrekening 60092 - Gem. Gino N 2266
Telefoon 67007

BON

Ondergetekende verzocht te zenden de
15 Wild-West boeken Serie 13 voor de
helft van de oorspronkelijke prijs.

Het bedrag van f 44.25 / de 1e termijn van f _____ *
te heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor
reambourstkosten bij ontvangst van de boeken betaald *
* Doordien het niet wordt verlangd.

L. L.

NAAM, _____
ADRES, _____